

отець ЙОСИФ СХРЕЙВЕРС, ЧНІ

ХРИСТОВЕ ПОСЛАННЯ ДО СВОГО СВЯЩЕНИКА

Реколекційні розважання

Переклад з французької
отця Володимира Маланчука, ЧНІ

ЗМІСТ

НАПЕРЕДОДНІ ВВЕЧЕРІ	3
ДЕНЬ ПЕРШИЙ.....	4
СВЯЩЕНИК - ДРУГИЙ ХРИСТОС	4
I. Одвічне покликання священика.....	4
II. Священик – посередник разом із Христом.....	5
III. Священик – приношення-жертва з Христом	6
ДЕНЬ ДРУГИЙ	8
ХРИСТОС – СВЯТІСТЬ СВЯЩЕНИКА	8
I. Священик повинен бути святим	8
II. Священик і освячуюча благодать	9
III. Священик і діюча благодать – молитва	10
ДЕНЬ ТРЕТІЙ	12
ХРИСТОС ДАЄ СВЯЩЕНИКОВІ СВОЇ ЧЕСНОТИ.....	12
I. Покора священика	12
II. Чистота священика.....	13
III. ХРИСТОС НЕ ШУКАВ ВЛАСНИХ ВИГОД.....	15
Безкорисність священика	15
ДЕНЬ ЧЕТВЕРТИЙ	16
ХРИСТОС ДОКОРЯЄ ЗАНЕДБАНОМУ СВЯЩЕНИКОВІ.....	16

I. Спокуса священика.....	16
II. Священик холодний.....	18
III. Сповідь священика.....	19
ДЕНЬ П'ЯТИЙ	21
ХРИСТОС ШУКАЄ ЗА БЛУДНИМ СВЯЩЕНИКОМ.....	21
I. Смертний гріх священика	21
II. Смерть грішного священика.....	22
III. Суд священика, що помер у нерозкаянні.....	24
ДЕНЬ ШОСТИЙ	26
ХРИСТОС НА САМОТІ ЗІ СВОЇМ СВЯЩЕНИКОМ.....	26
I. Усамітнення священика	26
II. Самота священика	27
III. Літургична молитва священика.....	28
ДЕНЬ СЬОМИЙ.....	29
ХРИСТОС НАВЧАЄ СВЯЩЕНИКА ОBOB'ЯЗКІВ СВОГО ПОСЕРЕДНИКА	29
I. Використання часу	29
II. Ревність священика.....	31
III. Знання священика	32
ДЕНЬ ВОСЬМИЙ	34
СВЯЩЕНИК - ПОСЕРЕДНИК РАЗОМ ІЗ ХРИСТОМ	34
I. Свята Літургія.....	34
II. Євхаристійний культ.....	35
III. Страсті Христові	36
ДЕНЬ ДЕВ'ЯТИЙ.....	38
СВЯЩЕНИК - ПОСЕРЕДНИК ІЗ ХРИСТОМ	38
I. Священик-проповідник	38
II. Священик-сповідник	40
III. Священик – добрий пастир.....	41
ДЕНЬ ДЕСЯТИЙ	43
ХРИСТОС У ЖИТТІ СВЯЩЕНИКА.....	43
I. Христос – це любов священика	43
II. Христос – потіха священика	44
III. Христос – нагорода священика	46
ЗАКІНЧЕННЯ	47
МАТИ Й ЦАРИЦЯ СВЯЩЕНИКА.....	47

Це "Христове послання до свого священика"
присвячую Гвідо де Фонгаллянові, який помер у 1925 р.,
маючи 12 років. Той хлопчина мріяв стати священиком,
але Христос йому заповів: "Ти будеш Моїм Ангелом".
Нехай же Божественний Учитель дозволяє йому виконати
це завдання свого Ангела-Вістуна, щоб він голосив оці
Христові слова всім священикам цілого світу, а також
священикам-провідникам українського народу.

НАПЕРЕДОДНІ ВВЕЧЕРІ

Сину Мій, прийди до Мене! Запрошую тебе як другого Мойсея, щоб ти
вийшов на святу гору. Бажаю порозмовляти з тобою на самоті. Адже ж ти –
провідник Мого народу!

Не страхайся Мого Божого Маєстату. Я – твій Христос, твій Відкупитель. Не
втікай від Мене, як колись Адам у земному раї, не зважай на свою, можливо, й
наготу духову. Я не прийшов, щоб тебе відштовхнути своїми докорами, але щоб
притягнути тебе до Моєї сердечности та приодягти красою Моєї ласки.

Не уникай Моєї розмови. Бо до кого підеш? Чи ж не в Мене слова вічного
життя? Й куди втечеш від Мене? Та ж тебе пронизує Моє Божество та носить тебе
Моя всемогутня рука. В Мені – твоє буття, рух і життя. А розмова зі Мною не має
в собі нічого прикрого, гіркого. Я ж – радість ангелів, розкіш братів Моїх. То ж Я
створив людське серце, а також і твоє, щоб наповняти його Моєю благодаттю та
Моїм щастям. Без Мене залишишся грішним та нещасним.

І не дивуйся, що Моя безконечна Велич схиляється аж до твоєї марності та
запрошує тебе до сердечної розмови. Я ж – Брат твій, Я став подібним до тебе. І чи
не вчинив Я тебе Моїм священиком, другою особою Моєю? І чи не вибрав Я тебе
з-поміж тисячі інших, щоб наділити тебе Моєю силою та довірити Тобі тут, на
землі, діло Моєї любові?

Вважай на Мою присутність. Я перебуваю в твоїй душі. Якщо ти відкинеш
від свого серця всяку іншу журбу, почувеш Мій голос. Слухай уважно: буду
говорити до Тебе. Бо скільки речей маю тобі переповісти, стільки справ довірити.
Вже стільки разів, коли ти Мене тримав у своїх руках при вітарі, Я хотів почати
розмову з тобою, сину Мій, та поділитися з тобою Моєю любов'ю до тебе. Але ти
був тоді зайнятий чимсь іншим, ти був розсіяний. Май довір'я, сину Мій. Я
прийшов, щоб тебе просвітити, щоб Моєю присутністю, Моїм дотиком вигоїти
рани твоєї душі, рани навіть найбільш глибокі. Я знаю всі твої рани, навіть ті, які
бажав би ти заховати.

Не перешкоджай Мені чинити добро. Не відштовхуйся від Мене своїм
недовір'ям. Якщо вже Мій священик нехтує Мною, той священик, якого щоденно
допускаю до Моєї трапези, то хто ж тоді буде Мені товаришем у Моїй самоті
Кивота, . допоможе Мені прославляти Мого Отця Небесного?

Під час цих реколекцій не вишукуй усіляких думок та високих гадок. Твій

розум – темрява. Я – сяйво світу. Якщо будеш покірний, Я явлюся тобі.

Не шукай у реколекціях насолоди, потіхи. Моє царство в тобі – це ж чуття; любов, яку бажаю розвинути в тобі, – це щось надприродне. Та любов перетворить твою душу без твого відома, вчинить її охочою творити Мою волю. Молись, доручай себе Матері Моїй, Матері Неустанної Помочі – Цариці священників. Вона вчинить тебе податливим на Мій голос.

ДЕНЬ ПЕРШИЙ

СВЯЩЕНИК - ДРУГИЙ ХРИСТОС

І. Одвічне покликання священника

Мій сину! Ти не випадково покликаний до буття-існування та приодітий Тайною Священства.

Коли Мій Отець призначав Мене Своїм Ієреєм, тоді й тебе призначив Моїм слугою. Вже від піків незмінною Божою постановою маєш визначене місце близько Мене, твоє ім'я виписане на Моїй правиці. Вже від віків ти призначений до участі в Моїй священничій гідності. Мій Небесний Отець вже від віків постановив, що матиму Матір, яка дасть Мені людську природу, та подасть принос для Моєї хресної Жертви.

І силою тієї ж Своєї постанови, Мій Отець хотів, щоб і Я мав священників. Вони мають дати Мені таїнственне буття, дати Мені змогу ще й тепер жертвувати Себе Моєму Отцеві на вівтарі.

Скількома вузлами ти з'єднаний зі Мною й Моєю Матір'ю! І це вже від вічності. І без твоєї полі, без твоєї заслуги.

Не ти вибрав Мене. Це Я вибрав та вчинив тебе священником, щоб ти ішов та приносив рясні плоди. Ніхто не в силі прийти до Мене, коли Мій Отець не покличе його. Ніхто не бере на себе уряду священника, коли не покликаний Самим Богом, як наприклад, Арон.

Я волів тебе понад тисячу інших, незважаючи на твою марність, твої гріхи, твою нікчемну невдяку.

Вже напередодні Моєї смерті, коли Я встановив Тайну Священства, Я особливо згадував тебе. І думка, що ти будеш колись Моїм священником, Моїм другом, Моїм співпрацівником, додала Мені терпіння. Коли ж, після останньої Моєї Вечері, Я молився за Моїх учнів і за тих, що на їхній голос повірять у Мене, то Моє око з уподобою спочило на тобі, і за тебе Я молився тоді й для тебе Я випросив уже заздалегідь ласку, потрібну до виконання твоїх величних урядів. А вмираючи на хресті, Я побачив коло Моїх стіп Мого вірного учня. В ньому Я пізнав тебе, і разом з Моїм учнем Я довірив тебе Моїй Ненці, щоб доглядала тебе, аби журилась твоїм священством.

Коли ж, після Мого Воскресіння, Я посилав Моїх Апостолів проповідувати Євангелію, Я вже й тобі заздалегідь визначив місце, яке ти займеш колись у Моїй Церкві, і приготував тобі душі, доручені тепер твоїй дбайливості.

Мій сину! Я полюбив тебе вже тоді, коли ти ще не міг знати про Мене. І нетерпеливо очікував тієї хвилини, коли появишся на землі, щоб ти міг зайняти місце при Мені. І з яким великим старанням Я вибрав тобі у власному Моєму Серці освячуючу благодать, що мала пов'язати Мою душу з твоєю та приготувати повну злуку зі Мною у Тайні Священства. Вже з дитячих літ, коли ти ще нічим не відрізнявся від своїх ровесників, уже тоді Мої Ангели доглядали тебе. Вони з повагою й пошаною піклувалися про тебе, бо знали, що ти – Мій обранець. Вони сліdkували за тим, щоб усувати від тебе небезпеки для твоєї душі і тіла. Поступово приготувляли тебе тайним натхненням, щоб у тобі зродилось бажання стати священником. Вони заступались за тебе по твоїх гріхах, щоб Я не пожалував, що тебе вибрав Собі на службу. У день твого рукоположення Я віддалив тебе від інших сотворінь та прихилив до Свого Серця. Я послав тобі Мого Духа Святого, а Він пройняв твою душу й викарбував на ній Свою божественну печать – знак Мого власного Священства.

Перед небом і землею Я дав тобі участь у Своїй могутності, доручив тобі повну владу наді Мною й над паствою, відкупленою Моєю Кров'ю.

І той знак, викарбуваний на тобі, залишається нестертим. Адже Господь заприсягнув і ніколи ПЖЄ не відкличе Свого слова: "Ти – священник навіки, по чину Мелхиседека". То й, Сину, ти вже Мій. Ти – Моя Жертва, ти – знаряддя Мого милосердя для грішної людини, ти – Мій священник, ти – другий Я.

Не розвівай Моєї надії, яку Я поклав на тебе. Не розтрачай скарбів, нагромаджених у твоїй душі, не надуживай тією всемогутністю, що нею Я тебе оздобив. Уже відтепер ти повинен повторювати зі Мною при кожній обставині: "Справами Отця Мого маю зайнятись".

II. Священик – посередник разом із Христом

Я – Альфа й Омега, початок і кінець усього. Я був учора, Я є сьогодні й буду навіки.

Я – первороджений від усього створіння, Я – зміст усіх Божих діл. Я – все в усіх речах.

Я – Агнець Божий. Поміж людьми, по всіх місцях, у всі часи приноситься Моєму Отцеві єдина Жертва, Жертва Його Воплченого Сина! І дав Я тобі завдання допомагати Мені в Моєму уряді Архієрея людського роду. Тому дав Я тобі владу Самого Сотворителя. Ти родиш Мене на вівтарі, даєш Мені таїнственне буття, даєш Мені те буття щоденно силою простого слова, промовленого в Моєму Йменні; ти покриваєш Мою людськість і Моє Божество видами частиці хліба й краплини вина.

Я дав тобі право навчати, проповідувати правду; тобі передав ключ Божого Знання; тобі відкрив книгу, запечатану сімома печатями, книгу, що її лише Агнець може розпечатати; тобі довірив усі Мої тайни, щоб ти їх переповів Моєму народові. Тобі Я застеріг привілей родити Мене і в душах, давати їм участь у Моїй власній Божій природі, творити з них святині Духа Святого, дітей Мого Отця Небесного, спадкоємців Мого Небесного Царства.

Тобі Я уділив силу воскрешати душі, умертвлені гріхом, та відзискувати їм право на життя нічне. І це стільки разів, скільки сам захочеш.

Чи розумієш тепер, до яких вершин Я тебе підніс та як дуже тебе потребую.

Я – Бог твій! Той поможи Мені. Будь Моїм священиком, будь посередником зі Мною й через Мене поміж Богом і людьми. Переживаю за людей, яких обрав Собі за братів. Бачу їх на шляху, покритих ранами гріха, й нікого немає, хто б намастив їм ті рани цілющою оливою й вином.

Тебе Я зробив милосердним самарянином, щоб вилікував усі недуги та вгамовував усі їхні болі. Не відмовляйся, сину, від того милосердного свого обов'язку. Душі, відкуплені Моєю кров'ю, розбіглися, як ті вівці без пастиря, наражаючись па всіляку неправду й безправ'я. Я вручив тобі Мій Божий жезл. Ступай перед ними, бережи їх під фальшивої науки, опирайся мужньо згіршенням та відганяй від Моєї пастви хижих вовків. Яка це шкода була б для Мене, яке нещастя для тебе, якщо бодай одна з Моїх овечок пропала б через твою недбалість!

Я сильно бажав би, але не можу залишатись видимо присутнім на цій землі, щоб потішати засмучених, навчати невігласів, спомагати нещасних та лікувати безліч тих, які пригнічують Моїх дітей. Але Я тебе сотворив, Мій ієрею, тебе, другого Мене. І ти маєш бути зі Мною добрим пастирем, вірним приятелем, батьком для блудного сина, милосердним лікарем. Помагай же Мені всіма своїми силами, заступайся за Мене серед грішників і нещасних. Дозволь Мені відкрити Моїм дітям, через твоє посередництво, скарби ніжності й милосердя Мого Серця. Перед Моїм відходом із цього світу Я встановив Пресвяту Євхаристію, бо шкода було Мені розлучатися із Моїми дітьми та залишати їх сиротами. І Я тобі доручив, щоб ти зносив Мене щодня з небес на вівар та гостив у Кивоті. Лишенько! Який же Я покинутий, призабутий у тій Моїй в'язниці любові! Хоч ти відчуй ту Мою прикрість, що робить Мені те байдуже опущення. І чому ж не приводиш до Моїх стіп тих, що Я їх так полюбив, та що Мене стільки потребують? Не бійся, якщо відтепер почнеш бути зі Мною посередником, тоді Я забуду про твою колишню недбалість і виправлю шкоду й лихо, що заподіяла твоя байдужість. Полюби Мене та благай у Моєї Матері ласки, аби в майбутньому стати Моїм справжнім священиком.

III. Священик – приношення-жертва з Христом

Я – Священик і Приношення, Жрець і Жертва. У Старому Завіті приношення – жертви мали тільки вартість з огляду на Мою майбутню Жертву на хресті. В Новому Завіті Я став Жертвою, яка приноситься від одного кінця світу до другого, по всіх вівтарях землі. І залишуся Я в св. Євхаристії як Жертва аж до завершення віків, понижений в очах Мого Отця, в ніщо обернений перед Його безконечною величчю. Я справді живу в цілій Церкві, але Мене переслідують Мої вороги, Мною погорджує більшість людей, і часто зраджують Мене Мої власні діти. Сину Мій, ти покликаний вічною постановою на священика, і і і їло ж постановою призначений на жертву зі Мною. Моя Мати, даючи Мені людську природу, дала Мені змогу стати священиком та принести Себе в жертву Моєму Отцеві.

Але коли Вона погодилась на цю Мою Жертву, Серце її прошив меч болу. Ось так і ти даєш Мені таїнственне буття й приносиш у жертву на вівтарі, як і Вона жертвувала Мене на Голгофі. І якщо ти – другий Я, ти не можеш Мене жертвувати, щоб не жертвувати цілопально й себе самого. При вівтарі ти споживаєш Моє Тіло й Мою Кров. Але ти не в силі єднатись із жертвенним

Агнцем, якщо сам не перемінишся в жертву. Не відмовляйся від тієї незрівнянної честі стати жертвою разом зі Мною. Не жахайся, що братимеш участь у Моєму жертвному стані. Пшеничне зерно не спроможне кільчитись і принести плід, якщо не вкинули його в землю на розклад-загибель. Син Чоловічий не міг би увійти до Своєї слави, доки не перетерпів смерть на хресному дереві. Немає тепер відкуплення, спасіння без пролиття крові.

І ти повинен працювати над спасінням душ. То й маєш зі Мною вмерти та бути похороненим, щоб і разом зі Мною воскреснути та засісти у славі по Моїй правиці. Світ буде тішитись, а ти сумуватимеш, але будь терпеливий; терпіння й смуток проминуть, а твоя радість не матиме кінця. Блаженний, хто зрозумів таїнство Христа. Блаженний, хто не згіршується на вид Мого пониження. Блаженний, хто не дивується допущам, що Я їх посилаю найкращим Моїм слугам. Щасливий священик, що радо бере особливішу участь у Моїх терпіннях, а доповнити має їх у своєму тілі. Блаженний, хто вірно залишається зі Мною аж до Голгофи, хто мужньо наражається на наруги й переслідування, аби бути Мені вірним. Сину Мій, твоя терпеливість більше Мені до вподоби, ніж твоя завзятість. Своїм терпінням приносиш кращий плід, аніж своєю діяльністю. Твої невдачі приводять Мені більше душ, ніж твої успіхи. Будь же зі Мною жертвою. Коли так тримаєш Мене в своїх руках на вівтарі, коли підносиш святого Агнця, передавай і себе разом зі Мною нашому спільному Небесному Отцеві, жертвуй себе всім Його замірам теперішнім і майбутнім, над тобою й над паствою твоєю, на життя теперішнє й на вічність.

Чи хочеш бути Моїм учнем? Вибирай та йди за Мною. Світ зненавидить тебе, буде тебе переслідувати, погордить тобою: бо ти – Мій священик, твої ризи проповідують йому покуту, твоя чеснота докоряє за безправ'я. На цьому світі Я зазнав тільки ворожнечі від більшості людей, зазнав байдужості й чорної невдяки. І ти не будеш тішитися на землі ні спокоєм, ні вдячністю людей; не годиться, щоб з учнем краще поводитися, ніж з Учителем. Я терпів на землі з причини самоти Мого Серця, через опущення Моїми учнями, навіть Моїми найкращими приятелями. І ти братимеш участь у тому хресті-терпінні. А тоді пригадай собі, що Я завжди з тобою. Моя Мати йшла вірно за Мною аж на Голгофу. Вона й тебе ніколи не опустить. Не раз душевні терпіння, дошкульні сумніви знеохочуватимуть тебе на вид твоїх важких обов'язків і твоєї немочі. Єднай тоді ті твої терпіння із Моїм смутком на Оливній горі, з обридливою відразою й жахом, що тоді переймали Мене. Не раз тілесні терпіння непокоїтимуть тебе й підкошуватимуть твої сили, які ти хотів би присвятити Моїй службі. Тоді пригадай собі, що ти жертва зі Мною, що ти своїм терпінням збираєш більше заслуг, ніж усякими іншими своїми вчинками.

Вкінці наближається смерть, і ти затремтиш, бо пригадаєш численні свої невірності та суворість Мого суду. Єднайся тоді з Моїм конанням на хресті. І Мене в тій хвилині залишив Мій Отець, щоб заслужити тобі ласку: щоб і тебе пригорнув Отець, незважаючи на твою нужду.

Кріпися, сину Мій! Неси мужньо свого хреста та йди за Мною. Я не дозволю, аби ти подався під його тягарем. А тих терпінь, що Мій Отець призначає тобі, аби уподібнити тебе до Мене, не бійся, не грядуть вони на тебе всі нараз. Я їх порозсіваю впродовж усього твого життя та з ними попереплітаю потіхи й сердечні радощі.

Моє ярмо миле, і Мій тягар легкий. Чи ж Я не сильний Ізраїля? Чи Я не був силою для мучеників серед їх жорстоких терпінь?

ДЕНЬ ДРУГИЙ

ХРИСТОС – СВЯТІСТЬ СВЯЩЕНИКА

І. Священик повинен бути святим

Ієрею Мій! Ти – повсякчас у Божих думках, ти з'єднаний зі Мною, Святим Святих, та з Ненькою Моєю Непорочною. Який же обов'язок накладає на тебе ця твоя небесна гідність, щоб і ти був Святий! У Службі Божій ти бачиш Мене на престолі, смиренного, повністю відданого твоїй волі. Чи ж не повинен і ти бути святим та невинним, щоб так близько нахилитися над саму Святість, над саму Невинність? Чи ж і твої очі не повинні бути чисті й прозорі, як очі голубки, щоб витримувати погляд самої Чистоти? Чи ж і твої руки не повинні бути без плями, щоб ось так сміти дотикатись Мене й приносити в Жертву Агнця Непорочного? Глянь тільки, до якої світлої невинності Я підніс Мою Матір, щоб могла виконати таке величне завдання, щоб удостоїлась гостити Мене в Своєму лоні й носити на Своїх руках. Поглянь же на себе. І ти подібний до Моєї Матері в гідності й у владі, бо теж призначений родити Мене на вівтарі, носити Мене на руках, відроджувати в душах. Як покірний Йосиф, так і маєш жити в Божественній Родині. Я хотів, щоб він був святим і чистим, бо довірив йому охороняти Мою Неньку й Мене. Та наскільки ж повинен бути святішим від праведного Йосипа! Тобі Я довірив честь Моєї Неньки, тобі передав Себе, як ту дитину безборонну, тобі залишив старання відшукувати душі, в яких Я міг би зародитись, як колись народився у вефлеємській печері. Коли ти правиш Службу Божу, тисячі Ангелів переповнюють Мою святиню, вони заглиблені в поклонінні й величанні. Вони – тільки Мої слуги, а ти – Мій священик.

Ти приступаєш до жертовника, й маєш на те повне право. Ти наказуєш Мені сходити з неба та зароджуватись у твоїх руках. Оскільки Я вище доставив тебе понад Моїх Ангелів, якою ж то святістю повинен ти перевищити, притемнити їхню праведність! Святою Тайною Рукоположення став ти посередником зі Мною між Богом і людьми, і то назавжди. Ти повинен передавати Моєму Отцеві пошану і подяку, яку виявляють створіння до Нього. І яким чином прийме Мій Отець їх, якщо твої руки заплямлені? Тобі доручено усмиряти роз'яреного Справедливого Суддю, благодати в Нього прощення за таку безліч людських злочинів. І як же ти втихомирив би Його, коли б сам був грішним? Твій обов'язок – випрошувати для твоїх ближніх потрібні благодаті. І як же вислухав би тебе Господь, якщо б ти сам був Його ворогом? Я довірив тобі опіку над душами, відкупленими Моєю Кров'ю, то й це твій обов'язок – берегти невинність усіх тих, що Мені належать. Та вважай!

Якщо ти не будеш ангелом чистотою, сам твій подих осквернить непорочність тих душ. Я прийшов кинути вогонь на землю, а ти – жевріючий смолоскип, що той вогонь несе в душі. Чи зможеш запалити його в інших душах, коли твоє серце холодне, як лід? Я вибрав тебе, щоб ти шукав заблуканих овечок та, знайшовши їх, брав на свої рамена й відносив до Мого стада. Але, якщо ти недобрий пастир, Мої овечки повтікають геть від тебе, бо не пізнають чужого голосу. І так постраждають ті дорогі Мої душі, для котрих Я пролив Мою Кров, і то з твоєї вини. Ти – світло для світу. За моїм бажанням, ти – на вершині, як той маяк, аби добрим прикладом далеко кидати ясність. Яким же чином будеш ясніти, коли твій світильник гасне? І чи не примушуєш Мене забрати його зі свого місця? Та не турбуйся, сину Мій, за таку велику відповідальність! І не знеохочуйся роздумуванням над твоєю слабкістю. Знаю добре, що Мою благодать Я довірив крихкій посудині. Знаю, що ти тільки порошок, й твоя природа схиляє тебе до злого вже від молодечого віку. Знаю велику кількість твоїх ворогів і пастки, які вони наставляють на тебе, бо ти – Мій священник. Але молись, прибігай до Мене неустанно, й отримаєш поміч. І не тільки ти за себе молишся. З тобою молиться теж Моя Мати, Пречиста Діва. Ти позначений печаттю Святого Духа. І Він молиться в тобі невимовними благаннями. І чого ж іще тобі боятися? Всі Мої добра належать тобі, а твої справи-інтереси – це й Мої справи. Чи ж твоя перемога-тріумф не слава для Мене?! І чи міг би Я довірити тобі таку велику владу, не даючи тобі ласки гідно її виконувати? Чи міг би Я покласти на тебе обов'язок та, водночас, відмовити тобі у допомозі? Не бентежся своєї нужди. Пекло – ніщо проти Мене, ані про ти того, хто спирається на Мене. Я – Господь пануючих, Бог сил воюючих. Усі Мої й твої вороги – це щось менше, ніж краплина води, яка мерехтить у посудині. Якщо хочеш бути святим, можеш це досягнути з Моєю допомогою. Поручайся безнастанно Моїй Матері. Я вчинив її твоєю неустанною помічницею. Ніхто не в силі вирвати Мені з рук душ, які люблять Мене та взивають Моє ім'я.

II. Священик і освячуюча благодать

Я полюбив тебе відвічною любов'ю, ось чому в Моєму милосерді Я притягнув тебе до Себе. Я полюбив тебе настільки, що аж прилучив тебе до Мого священства аж так, що з тебе вчинив Себе самого. Я полюбив тебе й вибрав з-поміж тисяч інших, бо бажав довірити тобі Моїх ягнят. Чи й Мене ти полюбиш за це? Чи полюбиш Мене більше, ніж усіх інших? Чи заприсягнеш Мені вічну любов? Я знаю, що ти ніщо та й тільки гріх. Коли Я тебе призначав на священника, то не звільнив від твоєї нужди й кволості. Я справді вчинив тебе Богом у гідності, але й залишив тобі тягар людських немочей, щоб Моя сила виявилась у твоїй слабкості. Я настановив тебе винищувати гріх, але й ти сам наражаєшся на його примани.

Я настановив тебе розділяти надприродне життя, але, водночас, ти й сам у небезпеці себе самого занепастити. І все для того, аби велич Моїх дарів не засліпила тебе. Проте Я приготував тобі й Мою благодать: освячуючу ласку. Вона – частина тієї благодаті, що освячує Мою людську природу. Нею ти входиш у саму Божу природу, в саме життя Всевишнього. Це Я – благородна щепка

виноградної лози, а ти – тільки дика галузка. Щепа й галузка живуть одним життям. Той самий поживний сік Моєї ласки переходить із щепи на галузку й приносить плоди. Через гріх ти був дичкою. Я тебе прищепив на Себе, благородне оливне дерево, і ти став одним єством зі Мною. Ти береш участь у Моїй Природі, в Моєму Божому Житті, у Моїй діяльності. Я – Голова, а ти – частина Мого містичного Тіла. Та сама кров оживляє голову й члени, та сама освячуюча ласка спливає з Мене на тих усіх, що зі Мною з'єднані любов'ю. Залишись у Мені: Я – Дорога, Правда й Життя. Без Мене ти не в силі діяти, без Мене -- ти всохла галузка, яку треба кинути у вогонь.

Святим Хрищенням ти став, як усі християни, членом Мого містичного Тіла. Священничим рукоположенням Я прийняв тебе до участі в Моїй гідності Голови Церкви. Благодать хрищення дала тобі сили жити справді по-християнськи. Благодать рукоположення дозволяє тобі свято виконувати твої обов'язки священника. Раніше ти був звичайним вірним, займався тільки своїм власним спасінням. Тепер береш участь у гідності Голови, і серце твоє розширюється, щоб обняти цілу Церкву.

Я все творю згідно законів ладу, ваги й міри. Осягаю весь світ, від краю до краю, але й управляю всіма лагідно. Пристосовую засоби до цілі, ласку – до гідності, поміч – до потреби. Своєю священничою гідністю ти значно перевищуєш Херувимів і Серафимів, але й ласка, яку ти отримав через рукоположення, теж відповідає тій гідності.

Моїй Церкві Я вчинив два великі чуда: створив Мою Матір і священника. Хоч просте Вона сотворіння, все ж Моя Мати стала гідною породити Самого Бога. І ти, ієрею Мій, хоча звичайний смертник, став достойним родити Мене гідно ласкою рукоположення на жертвеннику і в душах. І та ласка дає тобі право на всяку поміч, якої тільки потребуєш, щоб бути святим та гідно представляти Мене перед людьми.

І як же Мені прикро, коли бачу, що Мої любі священники знеохочуються, замість того, аби кинутись до Моїх стіп із покірним жалем у серці! Не будь малодушним. Відживи в собі ту ласку, яку отримав при свяченні. Нехай вона приносить плоди святості тобі й твоїм братам.

Якби ти тільки знав, до якої великодушності стосовно тебе Я зобов'язався в той день, коли ти став Моїм священником! Якби ти зрозумів, яке право маєш стосовно Мого Серця та скарбів, прихованих у Ньому, силою твого священства!

Але для багатьох та Моя щедрість залишається марною. Багатства Моєї любові криються в найглибшому кутку їхньої душі, як ті невичерпні скарби, заховані на морському дні.

III. Священик і діюча благодать – молитва

Сину Мій! Залишись зі Мною на самоті, і Я навчу тебе молитися. Але будь уважним. Віддали від себе всяке добровільне розсіяння, покинь усякі турботи, залиш буденні клопоти. Треба нам разом роздумувати в сердечній щирості про вічні справи. Не вважай розмову зі Мною якимсь важким тягарем. Не поведься супроти Мене, як це, звичайно, роблять люди зі сильними світу цього. Відвідують їх без любові, в крайній потребі; говорять з ними без щирості, із простої чемності і

залишають їх швидко і без жалю. Я не Могутній світу цього. Я – твій Ісус, лагідний і покірний, благий і милосердний. Я прагну любити й бути любленим. Я тебе збагатив Моєю освячуючою ласкою. А в день рукоположення Я примножив той скорб у твоїй душі. Але треба зворушити той скорб з Моєю допомогою. І ту поміч даю тобі завжди, як тільки просиш її у Мене. Чи міг Я ще більше упростити завдання твоєї святості, як узалежнити його від молитви? Проси і дістанеш, стукай і відчиню тобі, шукай і знайдеш. Отже, якщо потребуєш мудрості, проси її в Мене, бо ж Я - Вічна Премудрість. Коли слабосилий або нездужаєш, звертайся до Мене, бо Я - Лікар милосердний. Якщо ти бідний, простягни руку, бо Я - Скорб безмірний. Коли ти грішний, прийди до Мене, бо Я прийшов спасти грішників і простити всі твої провини.

Дотепер ти мало дістав, бо слабо просив. Чи мати може призабути свою дитину, що її носила? І якби навіть вона забула про плід своєї утроби, то Я не забуду про тебе. Я тебе створив, Я тебе носив уже від твого дитинства, и носитиму і в старості твоїй. Я тебе вибрав та вирізняв понад усіх інших, щоб тебе вчинити Моїм другом, Моїм довірником, Моїм братом.

І чого ж ти боїшся? Я тебе виписав на Моїй руці, та пам'ять про тебе однак стоїть Мені перед очима. Чи ж Я не твій Батько, твій Відкупитель? Ти ще не склав своїх уст до молитви, а Я вже тебе почув. Ти ще не благав у Мене допомоги, а Я вже вислухав тебе. І яка ж це прикрість для Мене, коли бачу, що Мій любий священник зближається до Мене з якимсь прихованим у серці, тайним недовір'ям! Чи не помер Я на Хресті, щоб йому якраз з поміччю прийти, щоб його помітити, щоб його спасти? І що ж міг Я ще вчинити, щоб переконати Моїх власних дітей у Моїй безмірній любові до них, у Моїй ласкавості безмежній? Що міг би Я ще зробити, щоб прогнати з їх серця той рабський страх, який паралізує їхній політ молитви та в'яже руки Моєї доброти й Моєї любові? Я – Всемогутній. Усі народи землі переді Мною, начеб й не існували. Я – повнота всього завершення. Я - Пан, Володар. Перший і Останній усього. Я - безодня скорбів і милосердя, тому й шукаю бездонної нужди, щоб могли вирівняти її. Признайся у своїй нікчемності й безмежній нужді, а Моя повнота наповнить тебе ущерть.

Я створив слабку й нікчемну людину, щоб приодягти її в Мою силу, в Мою могутність, в Мою власну Божу Істоту. Я - Господь Святий, що замешкую величні верхів'я небес, але й знаходжу розкіш, перебуваючи в смиренному серці людських дітей. Сину Мій, нівеч себе в Моїй присутності, бо ти ніщо і гріх, а потім уже з довір'ям підноси свої благальні руки до Мене, твого Батька. На хресті Я тримав цілий день Мої рамена, простягнені до них, що Мене зневажали й кували; і як сильно Я бажав притягнути їх усіх до Мого Серця, щоб їм простити. Та скільки більше бажаю любов'ю обняти Моїми раменами тебе, що покірно жалуєш за свої провини.

Я бачу, як розбрелось Моє стадо, як Моїх овечок заражено неміччю й різними недугами, бо їхні пастирі занедбали зближуватися до Мене, не розуміючи Моєї доброти. Ніхто вже не дбає про те, аби Моїх бідних та хворих дітей згуртувати довкола престолу Мого милосердя, ніхто не говорить їм про Моє милосердя, про Моє співчуття до людської немочі. Ніхто вже не навчає Мого народу взивати Мою Неньку, Котру Я настановив Прибіжищем грішників, Утіхою засмучених, Поміччю християн.

Іерею Мій, сьогодні кладу Мої слова в твої уста. Іди й повторяй своїм вірним

те, чого Я тебе навчив: "Хто молиться, дістає; якщо попросиш чого в Мого Отця у Моє ім'я – дасть Тобі". Я дав слово і ніколи не відкличу його: Мої дари, як і Мої обітниці, – невідкличні. Як дощ і сніг, що спадають із хмар, не повертають назад у хмари, але всякають у землю, роблять її плідною, так і жодне слово, що вийшло з Моїх уст, не поверне до Мене з нічим; воно вчинить усе те, чого тільки Я хотів; воно збагатить усіх тих, до кого тільки воно звернене.

ДЕНЬ ТРЕТІЙ

ХРИСТОС ДАЄ СВЯЩЕНИКОВІ СВОЇ ЧЕСНОТИ

I. Покора священика

Моя людська істота перед Богом, це – ніщо. Тому й знівечив Я Себе перед Маєстатом Мого Отця. Я прийняв вид раба, став подібним до земного черва, тому й хотів, щоб уважали Мене за останнього з-поміж людей, за людину, засуджену на терпіння. Тільки Йому, Моєму Отцеві, Началу всього, Єству безконечному, Верховному Володареві, нехай буде честь і слава по віки вічні. А мені, Синові Чоловічому, сотворінню ніщо ти, по Моїй людській природі, нехай припаде пониження й сором. Я, Святий поміж Святими, і суцно відділений від грішників, прийняв на Себе твій гріх і гріхи всіх людей.

Тому й заслужив на всі удари Божого гніву. Слушно насичено Мене зневагами та роздавлено під всемогутнім раменем Божого гніву. І прокляття, що належалося гріхові, слушно пристало до Мене, як той одяг; впало на Мене, як той раптовий струмінь; перейняло Мене до самих костей, як та олива. Якщо зі Мною так поводитись за те, що Я тільки перейняв на Себе гріхи інших, то чого ж лише не заслужив собі той, хто сам учинив гріх? Якщо так суворо поступали з зеленим деревом, то що вже станеться з мертвим? Сину Мій, до якого жакливого стану привів тебе гріх! Чи ж і не слушно, щоб ти ціле своє життя пережив у добровільному пониженні в очах Мого Отця, перед людьми та перед своїм власним сумлінням?

Ти з істоти тільки створіння, безмежно залежне в усьому від Того, хто тебе сотворив і відкупив та тебе освячує. І ти не в силі ні існувати, ні діяти, ані рухатись без дієвої допомоги Мого всемогутнього рамена. А в надприродному ладі ти неспроможний навіть збагнути простого спасенного бажання, не можеш мати жодної путньої думки, ні зробити одного кроку вперед, щоб наблизитись до Бога. Ти нездібний утриматись хоч-би лише одну хвилину в Божій приязні, не можеш устоятись, витривати в ній, якщо не підтримає тебе Моя благодать. Твоя природа, що впала в гріх, здібна до всіх злочинів. Ти тільки та краплина води, що губиться в безмежному морі, але та краплина має в собі зародок усієї злоби, всієї моральної погані цілого світу. І якщо б Моя поміч не випереджувала тебе, ти дійсно здійснив би всі можливі злочини. Впокорися перед Моїм Отцем. Признай

свою безмірну нужду, а Господь наблизиться до тебе, очистить твою душу, полюбить тебе. Май завжди в Моїх очах серце сокрушене й смиренне. Не присвоюй собі жодної здібності-талану, ніякого успіху, ніякого доброго діла, ніякого Божого дару. Особливо не чванися тим, що ти піднесений до такої високої гідності Мого священика, бо те все ти даром дістав, без жодної твоєї заслуги. Добре відмежуй, що в тобі Боже, а що твоє. Від себе маєш тільки ніщо і гріх та право на пекло. Все інше – це Моя власність, наслідки Моєї доброти й милосердя до тебе.

Люби життя укрите, шукай його. Не світлим таланом своїм, не природною діяльністю, не рухливістю навернеш душі до Мене. Віддали від своєї поведінки все те, що людське, щоб виключно бути Моїм знаряддям, відгуком Мене Самого. Будь покірним супроти ближнього, зноси його уломності, розумій його немочі, вибачай йому похибки. Приєднуй душі своєю терпеливістю, лагідністю, ввічливою поведінкою. Носи радо на собі тягар інших. Будь слугою всіх. Твоє завдання як священика – служити, а не, щоб тобі служили. Будь покірний супроти себе самого, радо визнавай свої недоліки, приймай упокорення задля твоєї нездарності, задля неуспіхів. Любуйся мовчанням, наругами, погордою, що ними обкидає Мене світ у Моїй власній особі та в особі Моїх священиків. І якщо важко тобі зрозуміти оцю Мою науку покори, проси Мене, проси покірну Діву з Назарета, Мою Неньку й твою, благай, щоб Я відкрив тобі очі. Побачиш, як ти, покритий від стіп до голови язвою, побачиш, який то заразливий хробак точить усі сили твоєї душі, як усі нерви твого єства заражені саме тією отрутою.

Але, Мій бідний сину, ти не бачиш того і ти думаєш, що ти здоровий, гарний, ясний, гідний поваги й подиву. Проси в Мене, і Я скину з твоїх очей ту луску, що не дозволяє тобі заглянути в душу зі всією її нуждою й наготою. До кого ж Я наближуся, як не до скрушеного й упокореного серця? Покірне серце живе в правді, вдоволене зі своєї ніщоти, не присвоює собі прав, що тільки Богові належаться, Єству суверенному. Якщо хтось вважає себе малим, нехай прийде до Мене. Навпаки, до серця гордовитого Я відчуваю відразу, бо воно носить на своєму чолі пляму сатани, батька гордості й брехні.

Навчайся в Мене лагідності та покори серця, і знайдеш уже за життя спокій для своєї душі.

II. Чистота священика

Я люблю чисті душі. Моя Мати була Непорочною, Мій вибраний батько був праведний та чистий Йосиф, Мій любий учень був Апостол-дівственник. І в рядах поколінь Я радо оточував себе почтом чистих священиків. Ніщо брудне не сміє наблизитися до Мого Жертвенника. Який же то гарний у Моїх очах той рід чистих душ! Вони для Мене – вінець слави, окраса та забороло Моєї Церкви, а засоромлення та пострах для демонів. Я й тебе покликав, Мій сину, щоб і ти належав до Мого славного почту, щоб у небі займав місце у рядах Непорочного Агнця.

Як же Я полюбив тебе! Чистота священика – це дорогоцінна перла, але ти носиш її в крихтній посудині. Я залишив тобі твою людську природу з її нахилом до злого, з її пристрастями та її тайною симпатією до гріха. Але, водночас, Я обдарував тебе Моєю Божою силою, Моєю ласкою в хвилині твого священичого

рукоположення, й не перестаю підтримувати тебе Моїми надхненнями. Я лишив тобі смертне тіло з його неміччю, несталістю, ворохобністю, але й приготував тобі небесну поживу, ангельський хліб, Моє Тіло й Мою Кров, щоб втихомирювати в тобі той вогонь гріха, аби кріпити твої сили та підтримувати твою бадьорість. Я дозволяю ангелові сатани, щоб ставив тобі засідки, аби вів із тобою невпинну боротьбу, але одночасно Я довірив тебе Моїй Ненці, Тій, що знищила голову змієві. Вона буде боротись за тебе, якщо ти вірно взиватимеш її допомоги. З її підмогою ти певний перемоги. Але знай, що треба тобі сторожити та молитись і в старості, аж до смерті. Прийми боротьбу відважно. Ніхто не спокушуваний понад сили. Але й ніхто не буде увінчаний, якщо не боротиметься належно, законно. Мій священику, будь чистий! Ти береш участь у Материнстві Діви над дівами. Вона дала Мені людське буття, а ти даєш Мені таїнственне буття. Яким же ти повинен бути чистим та непорочним за її прикладом! Я відлучив тебе від інших людей, щоб ти тільки Мені належав. Твої гадки, твої змагання, твої бажання, твої почування, твоя діяльність – усе те Мені повинно належати. Як Я, так і ти маєш служити посередником між Богом і людьми. Ти маєш навчати вірних, нагадувати їх, заохочувати й прощати їм гріхи. Будь чистим! Як же б ти смів без тієї чесноти глядіти в очі людям, сідати до сповідальниці, не червоніючи зі сорому, без викидів совісті слухати тайн, з яких звіряються тобі грішники, спонукати їх до тонких і болючих виявів, впоїти їм відразу до того жакливого недуга нечистоти, якщо вони доглянули, що вона точить твоє власне серце? Як же ти посмів би прилюдно проповідувати чистоту звичаїв, величати красу невинності, мужньо ставитись до таких згіршень, якщо ти сам не посмів би казати без страху, що спростують: "Хто з вас докаже мені цей гріх"? І яке нужденне було б твоє серце, коли б ти мав удавати чесноту, а твоя совість була б злочинна! Твій уряд такий, що ти постійно стикаєшся з брудом гріха. Той нечистий бруд промовляє до тебе, дивиться на тебе, оточує тебе, дотикається тебе, ступає за тобою. І як же тобі не заразитись ним, якщо не будеш чувати та постійно триматися Моєї Божественної руки? Ти не смієш задовольнитись напівчистотою. Стежка нечистого пороку дуже слизька. Якщо тільки на крок необережно посковзнешся, чи зможеш затриматися, щоб не впасти у прірву?

Будь покірний, не довіряй собі. Я бачив, як стовпи Моєї Церкви падали, а здавалось, що вони непохитні, як Єронім на пустині. І не думай, що ти міцніше утверджений у чесноті та менше наражений на небезпеки, менше податний на приману гріха, ніж інші. Якщо ти ще досіль не впав, знай, що Я Сам охоронив тебе від ударів нечистого пороку, співчуючи в твоїй немочі. Коли б ти зухвало надіявся на себе, то Я був би змушений відмовити тобі у допомозі, залишити тебе твоїй власній нужді. Будь чистий у своїх думках, бажаннях, своїй уяві, своїх поглядах, словах, своїх учинках, цілому своєму поведженні. Будь поважний та скромний у своїх взаєминах, своїх розмовах, усій своїй поведінці. Будь приступний і чемний супроти всіх, але з ніким не панібратайся. Роздавай щедро свій час, свої сили, свої талани, але заздрісно зберігай дівичість свого серця. Чувай над своїми чуттями. Одна іскорка, один необережний погляд у силі розпалити в тобі вогонь, що тліє на споді під попелом, та може знищити найбільш випробувану чесноту. Умертвляй своє тіло та схилай до послуху, щоб, проповідуючи іншим, самого себе не занепасти. Перед нагодою до гріха втікай, як перед гадюкою. Якщо б довелося тобі пожертвувати навіть своє око або руку, щоб обминути гріх,

не вагайся цього... Бо інакше впадеш, пропадеш... Визнавай покірно свої провини, прибігай до своєї Матері, Пречистої Діви, а потім знову почни боротьбу, але з довір'ям.

III. ХРИСТОС НЕ ШУКАВ ВЛАСНИХ ВИГОД

Безкорисність священика

Я сповнив тут із послуху діло, яке призначив Мені Мій Отець. А те діло – це відкуплення людського роду Моєю працею, трудами, вбогістю, впокоренням, терпінням і смертю. Я прийшов, щоб стати Жертвою за людський рід, щоб узяти на Себе його гріхи, щоб перетерпіти за нього кару, врешті, Моїми Страстями та Жертвою на хресті здобути йому вічне життя. А ти, Мій священику, перейняв добровільно на себе завдання продовжувати тут, на землі, Моє жертвенне життя, щоб спасати людей. Я став поживою для душ. І ти тепер маєш дозволити, аби твої вірні присвоювали собі, як ту поживу і твій час, і твої сили, і твої здібності, щоб вони користувались, уживали твоєї терпеливості, твого здоров'я і твого добра, без надії на меншу якусь користь для тебе тут, на землі. Виноградна ягода призначена на те, аби її топтали й гнітили, бо інакше не видасть свого соку, цінного напиту. Священик був на те створений на Мій взірець, щоб був, скажу тобі, потоптаний душами, посвячуючи їм свій час, свої вигоди, ба навіть своє життя. Яке то розчарування було б для Мене, коли б на схилі твого життя Я знайшов твоє гроно непорушеним й твою чашу порожньою! Я не мав на землі де й голови прихилити. Я родився і виріс убого, помер оголений на хресті. А на Моє погребення Я мав чужий гріб. Як мало личить тобі, Мій сину, так заподадливо дбати про земні добра. Наше спільне Царство не з цього світу. Не маємо тут, на землі, постійного помешкання. І чому тобі аж так прив'язуватись до речей, що проминають? То й ніколи не турбуйся й не кажи: "Що буду їсти, що пити та в що одягнуса?" Невірні клопочуться усім тим. А ти маєш у небі Всемогутнього Батька. Він подбає про тебе. Він же живить навіть небесних птахів. Дбай перш за все про те, щоб поширювати Моє Царство на землі. Будь ісреем зі Мною, а все інше тобі дасть у свій час Мій Отець, що на небесах. Ти зі Мною відкупитель, жертва, пастир Мого Стада. Добрий пастир не обдирає своїх овечок, навпаки, віддає за них своє життя. І ти чини так само, а Мої овечки почують твій голос і через тебе досягнуть спасіння. Зі своїми вірними ніколи не вступай у суперечки за добра цього світу. Така поведінка пастиря згіршувала б їх, та відштовхувала б від тебе Моїх овечок. Якщо хтось хоче забрати тобі плащ, дай йому навіть свою одежу. Зі Мною, що прийшов відкупити людей, поступали, як з людиною, яка позбавлена всякого права. І з тобою теж так поступатимуть, бо учень не більший від Учителя. І ти, Мій сину, не раз скривдив Мене так жорстоко, коли ображав Мене після стількох добродійств. Що сталося б із тобою, якщо б Я поступив з тобою по всій строгості Моїх прав? І що сталося б із Моїм стадом, якщо священик вимагав би від нього строгої справедливості? Не тут, на землі, маєш домагатися своїх прав. Тут ти жертва зі Мною, призначена на потоптання ногами. Ти маєш брати участь у тій жертві аж до Голгофи. Але не страхайся: у вічності лад знову буде повернено. А там уже Мої священики, що ступали за Мною в убогості й пониженні, судитимуть дванадцять поколінь Ізраїля. Тоді засядуть вони по Моїй правиці поміж князями

Мого народу. Твори добро, доки час. Вирікайся своїх вигод, свого спокою, надмірного дбання про здоров'я. Ти дістав даром, то й даром, без вирахування, роздавай. Якщо захочу вжити тебе до Мого діла, то й збережу твої сили. Якщо посилаю тобі недугу, знай, що роблю те з намірів милосердя до тебе.

Я прийшов служити, а не щоб Мені служили. І ти повинен бути слугою всіх, маєш спішити на найтихіші взивання нещасної душі. Який же то був би нелад, якщо ти щадив би себе та занедбував безсмертну душу, відкуплену Моєю Кров'ю! Горе тобі, коли б Я мав колись звернути проти тебе ту скаргу-докір: "Діти просили хліба, і нікого не було, щоб їм вділити його". Нехай же той, хто хоче бути першим, вважає себе останнім. Якщо ти вивищений у гідності, понижуй себе впокоренням. Ти великий твоїм урядом, будь же малим у своїх очах. Поставлений понад своїх вірних священичою гідністю, ти повинен вважати себе за найменш гідного, щоб отак гідно виповнити такі величні чинності.

Не чекай зухвало, Щоб аж грішники до тебе приходили; випереджуй їх своєю добротою та услужністю. Я залишив світлі небесні височини, щоб шукати пропащої вівці. Чи не міг би й ти зійти із престолу твоєї гідності, щоб наблизитись лагідно до бідних грішників? Своєю лагідною та ввічливою присутністю більше душ Мені придбаєш, ніж своїми красномовними бесідами. Своєю лагідністю та покорою знайдеш ключ до найщільніше замкненого серця. Будь досконалим, як Отець Мій Небесний досконалий. Він зсилає дощ на ниву грішника, як і на ниву праведника. Він і надалі підтримує життя та дає дочасні добра безбожникові, навіть і тоді, коли невдячник надуживає Божого добродійства, щоб блюзнити. Приймай простодушно вияви вдячності, які люди тобі виявляють. Вона не стосується тебе, але Того, Кого ти представляєш як священик. Але й не дивуйся, якщо ти на своєму шляху зустрінешся з невдячністю. І Я був напоєний нею, тому дозволяю, щоб і ти скоштував її гіркоти. Тобі не треба любові і вдячності смертних людей. Пригадай собі тільки, що своєю гідністю священика ти займаєш визначне місце близько при Мені, близько при Моїй любій Неньці. Всяка інша любов у порівнянні з Нашою любов'ю до тебе повинна бути тобі пустою й крихкою.

ДЕНЬ ЧЕТВЕРТИЙ

ХРИСТОС ДОКОРЯЄ ЗАНЕДБАНОМУ СВЯЩЕНИКОВІ

І. Спокуса священика

Маю милосердя до тебе, Мій сину, бо знаю, що ти наражений на багато небезпек. Сатана просив, щоб тебе пересіяти через густе сито спокус, але Я молився за тебе. Не будеш ніколи спокушуваним понад сили. В Моїй Церкві маю багато великодушних душ. Вони жертвуються як цілопальні жертви для спасіння й освячування Моїх священиків. Скільки вже разів вони взяли на себе ті напасті-спокуси, що тобі були призначені та яким ти, певно, був би піддався! Та все ж і ти не будеш вільний від боротьби. Ніхто не дістане вінця, якщо не боротиметься

відважно.

Світ напастує тебе своєю ненавистю, бо ти - Мій священник. Як той птахолов ловить здобич у свої сіті, так і світ намагається оплутати тебе сітями своїх хибних засад-поглядів. Засади світу ворожі Моїй Євангелії. Прихильники світу висміюють простодушність праведного та живу його віру. Вони кпинами обкидають набожні вправи та суворе життя священника. Світовим духом переймають тебе приклади духовної холодності, вигідного життя, захланності та легкодушності, що надають тобі, можливо, й твої співбрати -священники, здібніші та більш впливовіші, ніж ти. Згіршення – це річ неминуча, але горе тому, хто його дає. Тому чувай і молися! Твоя власна зіпсута природа – це твій найбільш завзятий ворог.

Твоє серце вже змалку схильне до зла-гріха; твоє тіло - це пута-кайдани, що приковують тебе до землі; твоя зрадлива воля - у таємних взаєминах із твоїм ворогом. Спокуса промощує собі до тебе дорогу очима, вухами, язиком, уявою, пам'яттю й розумом. Увесь світ відданий злому. Все тут на землі – тільки пожадання тіла, пожадання очей та житейська гординя. Всюди безсоромно панує гріховна примана. Тому чувай і молися!

Сатана має дозвіл спокутувати людських дітей. Як бачить, що вже мало йому часу залишається, вештається довкола тебе, як той лев ревучий, шукає моменту, аби тебе пожерти. Його підтримує й підтримуватиме аж до краю та надія, що таки вкінці впадеш, Мій ієрею, у смертний гріх, а з гріха - в пекло. Тому й порушує всі пружини вдень і вночі, щоб перемогти твою терпеливість, знеохотити тебе і втягнути в безодню. У своєму ганебному ремеслі він набув уже досвід століть; він знає і твої слабі сторони, і твої минулі гріхи, і твої теперішні провини. І послуговується всією пекельною хитрістю та проклятою скаженістю, щоб зробити пролом у твоїй священничій душі. Його перемога над Моїм священником для нього це - новий тріумф наді Мною. Мій Небесний Отець дозволив, щоб і Мене сатана напастував, але він не мав наді Мною жодної влади. Чи ж треба й тобі дивуватись, що він усе своє завзяття загострив проти тих, котрих Я залишив на землі, особливо проти священників, Моїх заступників, що продовжують Моє діло. Спершу сатана буде тебе спокушати захланністю. Він буде тебе квапити збирати добра цього світу, щоб ти перемінював у хліб навіть придорожнє каміння. Під приводом дбання про майбутнє та життя згідно із твоїм становищем, ти станеш невдовзі, якщо тільки не берегтимешся, твердим для вбогих, невимолимим у домаганні своїх прав. Із власною твоєю паствою заплутаєшся в суперечки, будеш, може, і своїх вірних позивати перед світський суд, а вкінці тебе зовсім опанує демон захланності. І Мої вірні, засмучені й згіршені, відвернуться від тебе, від Моєї Церкви, від Моїх Тайн, і не покличуть тебе на допомогу у своїх останніх хвилинах життя. Тебе буде спокушати теж демон гордості. Він тебе переконуватиме, що піднесений гідністю священства на вершини святині, ти вищий над звичайних собі смертних та гідний пошани й честі. Він тобі скаже, що твоя воля й твої примхи повинні бути найвищим законом, і що ти не повинен терпіти найменшого спротиву. І станеш зарозумілим, неприступним для малих і бідних, нетерпеливим, гнівливим, безсердечним, згірдливим супроти підлеглих, вибагливим щодо рівних, зарозумілим критиком і бунтарем супроти наставників. А ти, Мій священнику, не спокушай Господа Бога твого своїми безумними вимогами. Бог тебе постановив на чолі Своїх вірних. Не гордись. Будь покірним і простим, як кожен з них. Тебе буде спокушати демон хтивості. Вважай

же на себе! Твоя перша необережність потягне тебе непомітно у ще важчі упадки. Спершу тобі вдасться їх приховувати, а потім на твою ганьбу стануть вони уже явно відомі, і втрадиш добру славу та стягнеш неславу на Моїх священиків і на Мою Церкву. А твій приклад занапасти душ, твоя апостольська праця стане безплідною; твої святотатства стягнуть на тебе Моє прокляття, а твоє серце затвердне в злomu, і ти будеш падати щораз глибше. І, може, аж до старості твоєї, як це було із Соломоном, будеш почитати свої пристрасті, як ті погані божища, і влаштуєш їм святиню в своєму серці, і жертвуватимеш на їхньому вівтарі свою честь священика, своє спасіння та спасіння бідних душ, що впали жертвою твого беззаконня. Сину Мій, ти маєш почитати тільки Господа Бога твого і Йому одному ти повинен служити. Працюй над своїм спасінням з боязною і трепетом. Поки що ти стоїш на ногах, але молися та чуйай, щоб не впасти. Розпочни хоробру та великодушну боротьбу. Чому б не довершити тобі того, що стільки вже священиків учинило? Моє рам'я не стало коротшим для тебе, й джерело доброти, що б'є із Мого Божественного Серця, не висохло. Розпочинай боротьбу щоденно; вже зранку черпай сили на Службі Божій, у св. Причасті та молитвою підтримуй себе впродовж цілого дня. Сам Ангел Мій товаришить тобі, в небезпечній твоїй мандрівці, і якщо взиватимеш його на допомогу, він оборонить тебе в хвилині небезпеки. Непорочна Діва покриває тебе Своїм материнським покровом та Своєю стопою трощить у голову змія, що перебуває в тобі.

І Я, любий твій Брат, узяв тебе за руку в день твого свячення. Якщо будеш Мене просити, проведу тебе через усі небезпеки. Як Бог уже з тобою, то хто може встоятись проти тебе?

II. Священик холодний

Сину Мій, ти – вибрана посудина. Я тобі довірив незміримий скарб благодаті, щоб ти був святим та непорочним переді Мною, щоб ти гідно носив Моє Ім'я посеред народів. Але благодать не Службу Божу, без надприродного духа, без спасеного враження для інших, без приготування, благодарення? А твої сповіді, чи не занадто вони рідкі, недбалі, без жалю за щоденні гріхи, без сильної постанови знову повернутись до колишньої ревності? А твої відвідини Мене, утаєного у Кивоті, такі рідкі, такі короткі! Ніколи ще, Мій любий друже, ти не дозволив собі на довшу щирі розмову зі Мною, щоб Я міг поговорити з тобою сердечно. Яке ж те все прикре для Мене! Не бійся прослідкувати в Моїй присутності найглибше джерело своєї душі при світлі Моєї ласки. І чи не добачаєш ти у ньому пустих світських думок, невторопних вільних поглядів, слабо поборованих пожадань? Чи не маєш жалкувати, що часто дбав про свої вигоди, свою честь, свої матеріальні інтереси? Чи не помічаєш у своєму серці якоїсь тайної відрази, заздрості, несправедливої підозри, браку покори і слухняності щодо настоятелів? А в твоїх взаєминах із вірними, чи не піддаєшся надто жалюгідній нетерпеливості, невторопності і вразливості, що знеохочують тебе, засмучують твоїх приятелів, дивують чужих, згіршують вірних? Яка шкода буде для тебе, якщо ніхто не вкаже нужденного стану твоєї душі. Але й хто б не відважився вказати твої провини-промахи, не зачепивши твоєї гордості, не викликавши твого обурення? Зверхні погляди приховуєш ще пристойно. У

зовнішній поведінці ти ще священник, представник Бога.

Пригадую тобі слова св. Письма: "Земля, що її часто зрошує роса Моєї благодаті, а приносить тільки терня і колючки, вже близька до прокляття". Зрештою, і відгомін жалів твоїх згіршених вірних і затривожених настоятелів ще не раз до тебе доходить. Інколи якийсь невиразний неспокій про долю й вічність огортає твою душу. Але на всі ті добрі нагадування ти не зважаєш, ти їх не слухаєш, на них ображаєшся. І ти грузнеш помалу все глибше в гріховне болото, нечуйний через усе своє життя, затверділий аж до старості, можливо й до смерті. Якщо б це був твій образ, бідний Мій сину, то не бійся визнати його. Поверни до свого Спасителя тепер, коли можеш ще його віднайти. Пригадай собі, з якої висоти ти впав. Пригадай собі свої ревні літа, що ти їх провів в семінарії, постанови твої з часів рукоположення, пригадай собі ревність перших священничих років. Знову розпочни завзяту й постійну боротьбу проти своїх лихих нахилів. Не прощай собі ніякого промаху. Будь вірний своїм побожним вправам. Божественну Літургію відправляй щоденно так, неначе б мав її правити востаннє.

Віднови свою побожність до Моєї Матері, щодня присвячуй їй своє священниче життя. Не полишай Мене Самого топтати грона у Моїй винниці. Не розвівай надії, яку Я поклав на тебе.

III. Сповідь священника

Я знаю неміч людини. Вона подібна до того сухого листа, що його найслабший подув спокус скидає на землю. Це не польова квітка, що скоро розвивається, але й невдовзі в'яне та вмирає. Це та тінь, щезаюча й слизька, що ніколи не залишається в одному положенні. Людина родиться від жінки, животіє короткий час, та й те життя ще переповнене всілякою нуждою. І як же може вона бути чистою в Моїх очах, коли вона дійсно тільки порошок. Та Я не погорджую твором Моїх рук. Якщо грішник упокориться переді Мною та визнає свою нужду, Я його прийму й обніму, наче батько свого віднайденого сина.

В Моєму милосерді Я тебе притягнув до Себе та приготував тобі купіль у Моїй власній Крові. Я установив Тайну Покути передовсім для Моїх священників, щоб могли чистими й непорочними приступати до Вівтаря. Але дивись, Сину: навчаючи інших, не забувай і себе спершу навчити. Чим вищий ти в гідності, тим важчі зобов'язання тяготіють на тобі. Перед сповіддю заглянь уважно в своє сумління: на твої обов'язки християнські, священничі, душпастирські. Добрий пастир поводить ся зі своєю паствою лагідно, терпеливо, безкорисливо. Він щедро уділяє своїм вірним поживу здорової науки, невсипно розрішає грішників, пошукує заблуканих овець, відвідує, потішає та покріплює хворих. Та чи працюєш ти ревно над поширенням Мого Царства, над зміцненням його у своїй власній душі? Чи намагаєшся гідно вшановувати Таїнства св. Віри та притягати Моїх вірних до Вівтаря, де Я для них перебуваю? Брат, споможений братом, подібний до укріпленого міста. Той брат – це сповідник, якому правильно й часто маєш сповідати свої провини. Нехай же він буде для тебе вірним другом, що тебе напминає й заохочує. Якщо ти знайшов такого друга, не покидай його, бо ти знайшов скарб. Будь же стосовно нього щирим, відкрий йому глибину своєї душі

та свої найбільш укриті слабості, інакше він буде тим сліпцем, що сліпця веде: не вбереже тебе від упадку в яму. Зближайся до Мого престолу милосердя покірно, з довір'ям. Щиро розбуди в своєму серці досконалий жаль за твої минулі й теперішні гріхи, розважаючи безмірну любов, яку Я тобі виявив, і жахливі Мої терпіння, щоб відпокутувати твої гріхи, безмежну образу, яку ти заподіяв Богові, найвищому Добру. Обіцяй Мені вірність на майбутнє та відкинь далеко від себе нагоди до гріха. Ніколи того не буде, щоб когось з Моїх братів, навіть найбільш нужденних і найгірших грішників, що простягають до Мене благальні руки, Я покинув. Моє Божественне Серце безмежне в любові. Воно забуває прикрощі, які йому заподіяли гріхи, аби лише душа каялася та щиро визнала свої недоліки. І Я не задовольняюсь тим, щоб тільки покровом Мого милосердя прикрити твої гріхи. Ні! Я їх нищу, щоб Божа справедливість не могла їх більше віднайти. Як Схід далекий від Заходу, так далекі вже Мої спомини, Моя пам'ять про гріхи, відпущені щирим жалем. Іерею Мій, чи віриш непохитно в Мою доброту? Чому ж ти після своїх провин вагаєшся приступити до свого Відкупителя? Я – Бог милосердя. Страшенна безліч людських гріхів не в силі вичерпати Моєї нескінченної доброти. Як лід топиться на сонці, так твої провини щезають у безодні Мого милосердя. Одне лише гамує повинь Мого милосердя та не дозволяє їй просочитись до душі грішника: тверда впертість у злomu та в недовір'ї до Мене. Я ж простив Самаритянці, Закхееві, Магдалині, Петрові, хотів навіть Юді, зрадникові, простити, але він завжди відкидав Мої запитання. Переглянь Моє Євангеліє: якщо знайдеш хоч одне тверде слово бодай для одного грішника, який щиро розкався, прийди до Мене й докоряй Мені.

Але ні! Я мандрував по землі, творячи добро, уздоровляючи всяку слабкість, усяку неміч-недугу. Я не доломив надломаної тростини, не догасив тліючого льону. Я не взивав небесних громів на тих, що вперто відмовлялися прийняти Мене. Я тільки повторював грішникам: "Іди й більше не гріши, віра твоя спасла тебе".

Моєю любов'ю переслідую Я всіх грішників, і ніколи не знеохочуюся жорстокими наругами, що їх вони кидають Мені в лице. При вході до їхнього житла, Я стою покірний, лагідний, терпеливий, виставлений не раз на глум прохожих та очікую й надіюся, що бодай колись вони Мені відчиняться й приймуть свого Спасителя. А якщо відкидатимуть Мене до кінця, то, незважаючи на ті зневаги, пошлю їм в останній хвилині Мою Матір. Вона стоятиме при їхньому ложі, як колись стояла під хрестом розкаяного розбійника. І в тих останніх хвилинах Вона спробує зм'якшити, розчулити їхні закам'янілі серця. І як послухають її, дам їм вічну радість, розкоші Мого неба. Людина тілесна не второпає цих речей. Вона не в силі зміряти висоту, глибину й ширину Моєї любові. Але Я вмер за кожную душу, і в Моїх страстях Я витерпів найстрашніші терпіння, особливо за Моїх священиків. Коли Моє Серце таке терпеливе й добре для всіх людей, то для Тебе, Мій сину, воно до переливу переповнене милосердям і ніжною любов'ю. Нехай же приступають до Мене всі ті, що тільки обтяжені тягарем їхніх гріхів, а Я принесу їм полегшення.

ДЕНЬ П'ЯТИЙ

ХРИСТОС ШУКАЄ ЗА БЛУДНИМ СВЯЩЕНИКОМ

І. Смертний гріх священика

У Моїй Церкві чимало священиків, що віддані Моїй любові, посвячені Моїй справі, вповні пожертвовані зі Мною спасінню душ. Вони розсіяні по всьому світі, Мої вірні сини, незнані більшості людей, погорджувані й переслідувані. Вони ведуть тихе та геройське життя, готові йти за Мною аж на Голгофу, аж на смерть. Їх усіх знаю по імені. Вони творять Мою почесну сторожу тут, на землі, а в небі стануть вінцем Моєї слави. Але, лишенько! Звідкіля ж воно, що поміж Моїми священиками можна стрінути й невдячних синів, що зближаються до Мого вівтаря з чорною, опоганеною душею? І як же болісний для Мене той терновий вінець, що сплітають Мені Мої власні діти, обранці Мого Серця! Ба, навіть, якби тільки один такий священик знайшовся на цілому світі, то цього було б досить, щоб вжахнути небо й землю. Коли б Мої жалі дійшли до них та розчулили їхнє серце! Справді, справді кажу їм: якщо повернуть до Мене з покірним жалем у серці, винищу всі їхні беззаконня, а хоч би навіть їхня душа була червона, як багрянниця, надміром їхніх гріхів, учиню її білою, немов сніг.

Бідний заблуканий священику, сину Моїх болів, до тебе звертаюсь особливіше. Не погорджуй голосом твого Батька. Я – твій Бог, творець цілого твого Батька. Я - твій Бог, творець цілого твого єства. Чому ж відповідаєш Мені, що не знаєш Мене, що ти нічого від Мене не дістав? Я, твій Господь, підтримую тебе при житті. Я тримаю тебе на тонкій ниточці над прірвою. І міг би в одній хвилині ввергнути тебе в пекельну безодню. А ти користаєш якраз із тієї хвилини, щоб ображати та бити Мене в лице!

Я – твій Господь, джерело твого життя, твоєї діяльності. Твої сили й чуття тільки завдячують Мені своїм порухом, а ти зловживаєш Моїм добродійством, аби Мене ображати, зневажати, щоб відбирати в Мене Мої душі! Тайною Хрищення Я довірив тобі безмежні скарби, а ти марнуєш Мої добра для задоволення твоєї підлої пристрасті, відкидаєш Мої щедроти, і волієш залишатись у своїй нужді й наготі.

Я ж учинив тебе Своїм братом, прибраною дитиною Бога, любим сином Моєї власної Матері, святиною Пресвятої Трійці, спадкоємцем небес. А ти ганебно проганяєш Бога зі своєї душі, відрікаєшся Мене, твого Спасителя, не признаєшся до своєї власної Неньки, свідомо вчиняєш себе невільником сатани, твого й Мого ворога, і ти приготавляєш собі таким чином пекельні муки.

Мій бідний сину! Я ж так полюбив тебе, і чому ти кажеш Мені безсоромно: в чому полюбив Ти мене? Вже від віків Я вибрав тебе, тоді як і Матір Мою, Царицю Всесвіту, щоб ти допоміг Мені продовжувати Мою справу на світі. Я тебе вивищив понад Ангелів, зробив тебе, повірником Моїх властей, посередником між Богом і людьми, . спасителем душ. А ти лукавою своєю зрадою, від якої паленів би із сорому сам демон, прийняв усі Мої дари, а потім повернув їх усіх проти Мене, щоб нівечити Моє діло й викрадати в Мене душі. Щоденно відважуєшся казати Мені: "Не буду Тобі служити, а піду з ворогом Твоїм, зроблю з ним угоду і видам йому душі, відкуплені Твоєю Кров'ю". Якби тільки незнанням ти грішив або

слабосильністю. Але де там! Ти ж – священник: твої уста стережуть мудрість. Ти грішиш свідомо, при повній свідомості, з чистої злоби. Ти грішиш, дарма, що відчитуєш молитви щоденно, дарма, що даєш і сам приймаєш Мої Тайни, без уваги на угризіння своєї совісті, на перестороги моєї благодаті. Я тебе виховав, вигодував, як сина любленого, ніжно, Я тебе прийняв найближче, допустив до Мого столу. Я полишив тобі у спадщину Моє добро й усю Мою владу, а ти погордив Мною. Погордив Моїм Втіленням, Моїми Страстями, Моєю Євхаристією, потоптав Моє життя, Мою науку, Мої обітниці, Мої погрози. І випробовуєш терпеливість Мою навіть у Свята Святих, навіть при Кивоті, при Вівтарі, на котрім Я жертвуюсь у твоїх руках. Іерею Мій! Щоранку простягаєш свої святотатські руки й дотикаєш своїми брудними пальцями Непорочного Агнця. Чи ти свідомий того, що такі твої дотики жахливо вражають відразою Мою безмежну Чистоту?

Щодня, силою влади, що Я тобі дав, наказуєш Мені зійти до твоїх рук та, водночас, своїм гріхом проколюєш Мене, вбиваєш невинного Авеля в присутності Моїх переляканих Ангелів та Моєї заплаканої Матері. Який же ти злочинний, невдячний, нещасний! Ти зволікаєш душі, а свою заковуєш у кайдани. Ти іншим відкриваєш небо, а собі його замикаєш. Ти даєш вічне життя, а собі завдаєш смерть. І ось так, зраджуючи Мене, ти далі залишаєшся при Мені, виконуєш діла Мого заступника, сідаєш до Моєї трапези без сорому, а навіть й без докорів совісті! Щоденно, на вівтарі, даєш Мені поцілунок зрадника; відправляючи св. Літургію, ти продаєш Мене за нікчемну мамону, видаєш Кров Невинного, переговорюєш із Моїм ворогом, сатаною, щоб віддати йому доручені тобі душі. Бідний священнику, краще було б тобі й на світ не родитись.

Але, сину Мій, дозволь, щоб серце твоє пом'якшало, поки ще час. Дозволь, щоб викиди совісті перейняли твою душу. У хвилини Мого конання в Оливному Саду Я бачив тебе й твої тайні гріхи, твої святотатства, і смертельний сум огорнув мене. Коли шматували Моє Тіло бичуванням, коли терням мою вінчали голову, коли плювали мені в обличчя, Я бачив тебе, Мій іерею, як ти зближаєшся, щоб мене ударити, щоб Мене піддати нарузі й кидати Мені в лице свої гріхи. А на хресті, покритий кров'ю й ранами та конаючи з болю й сорому, Я слідкував за тобою Моїм поглядом, до кінця сподіваючись, що приверну тебе до Моїх стіп. Поверни ж, блудний сину, поверни до батьківського дому! Благай прощення у твого засмученого Батька та знову розпочни своє колишнє ревне життя.

Я все ще для тебе – твій Спаситель, Добрий Пастир, що готовий підняти на Свої рамена блукаючу овечку. Поверни, Мій сину! Своїм поверненням засоромиш пекло, розвеселиш Ангелів і Святих, висушиш слюзи твоєї зболілої Матері, знову займеш своє, так давно опорожнене місце в Моєму Божественному Серці.

II. Смерть грішного священника

Бідний Мій сину! Заплутаний у колюче терня гріха, не ображайся цим Моїм старанням за твою грішну душу. Надто багато вона Мене коштувала, щоб Я так легко дозволив її втратити. Я залишаю дев'яносто дев'ять вірних овечок та слідую за тобою в твоїй шаленій гонитві через прірви й безодні гріха у надії, що таки пощастить Мені вкінці досягнути тебе, зворушити твоє серце та завернути тебе до Мого стада. Чи ж батько не мав би права клопотатися поверненням своєї

блукаючої дитини? Хто йому докорятиме, що він тривожним своїм поглядом щоденно зорить далеко по виднокрузі з надією в серці доглянути свого сина, який повертається до дому? Не дивуйся, сину, що Я Моєю батьківською рукою не перестаю полином заправляти всі твої грішні утіхи, щоб у тобі викликати несмак-відразу до того всього. Поважно розважай у Моїй присутності останні і твої речі та жахливу долю, що тебе чекає, якщо, її, розкаяний, не повернеш до батьківського дому. Господь призначив межу твоєму життю. І тієї межі ти не переступиш. Смерть буде для тебе переходом із часу до вічності, із змінного в незмінне. Усе тут, на світі, пригадує і звіщає тобі близький, неодмінний прихід смерті. Вся природа, що живе, розвивається, нидіє й завмирає, пори року, – все те пригадує тобі, що й для тебе прийде незабаром та понура зима. І чому ж, Мій бідний сину, вперто відкидаєш від себе всяку думку про смерть? Якщо хочеш, то можеш собі якраз уприємнити й осолодити цю думку.

Смерть – це кара за гріх. Невдовзі вона з'явиться в смутному супроводі немагає, немочі, тілесних терпінь, непевностей сумління і сумнівів щодо твоєї вічності. І заледве зімкнеш очі, а вже за кілька годин принесуть твою домовину, нашвидку вкладуть тебе до неї, цвяхами приб'ють віко, щоб нестерпний сморід твого трупа не турбував живих, похоронять твоє тіло в сиру землю, й черви кинуться на нього. Бідний священику! Якщо бажаєш Мене любити, то Я осолоджу тобі смерть згадкою про Мою Матір, що стояла під хрестом, силою Мого власного конання на Голгофі... а тоді навіть твої тлінні останки прославлятимуть Бога. І прийду до тебе тоді, коли найменше сподіватимешся того. Як злодій несподівано перехоплює прохожого серед нічної пільми, так і смерть накинеться на тебе раптово. Як риба, впіймана на вудку, як птах у сільце, так і ти почувеш себе в лабетах смерті. А де ти помреш? Удома, на вулиці, при столі, в церкві, при вівтарі, в дорозі? Ти вже не раз, можливо, своєю стопою топтав те місце, де колись смертельно звалишся. А як ти помреш? Поєднаний зі Мною чи в стані прокляття; смертю болісною чи лагідною, з поміччю священика, в товаристві друзів і ближніх, чи, може, осамітнений і безпомічний; при свідомості чи позбавлений її; наглою чи природною смертю?

А якою буде твоя смерть? Мабуть, буде такою, як і твоє життя. Якщо ти втікав від Мене за життя, чи шукатимеш Мене в годині смерті? Якщо не придбав ти багатства замолоду, чи знайдеш його в старості? Якщо дерево було похилене аж до кінця в бік пекла, чи буде воно в силі випростуватись та нахилитись у сторону неба? Якщо пляма, відбита на твоїх ділах, носить подобу сатани, чи в силі будеш змінити його та викарбувати на твоїх ділах ім'я Ісуса? Яку нещасну смерть приготуєш собі так холоднокровно! Ти прив'язався даремно до утіх цього світу. Старість, зморшки й сиве волосся не змогли пригасити в тобі жару грішних твоїх пожадань. Ти прив'язався до грошей, почесей, вигід, світових утіх, а тут треба те все залишити.

Наче свою долю, ти вибрав собі сотворіння, а воно відвертається тепер від тебе. Ти втікав перед Сотворителем, а тепер потрапляєш в Його руки. За життя ти занедбував своє нікчемне поступування. І в грядучому сьайві вічності проблисне твоє життя в усій жахливій гидоті. І на те видовище, розпука огорне тебе з усіх боків. Таке довге життя не в силі було тебе повернути до Бога. Як же зможеш віднайти Його в тих кількох хвилинах, що залишаються тобі. Важким тобі видавалось навернення при такому довгому житті. Чи буде тобі воно можливе в

часі болісного конання? Ти не жалкував за гріх, як довго тільки міг його вчинити, як же щиро можеш його зненавидіти тепер, коли він силоміць тобою опановує. Напастований спокусами, непокоєний страшними сумнівами, оточений демонами, що вже чигають на свою здобич, нерозкаяний священик кидається на ложі терпіння, неміч тіла змагається, розум притемнюється, терпіння зростають, замішання й неспокій збільшуються з кожною хвилиною, пійма вдирається до душі, понура кара смерті з'являється перед його очима.

Мій іерею! Як сильно Я тебе полюбив! Скільки то вже разів Я запрошував тебе до Моїх стіп! А ти все відкидав Мене від себе. Без огляду на те, Я й далі переслідую тебе Моєю любов'ю, й переслідуватиму аж до кінця. Не можу погодитись без суму на страту того, кого Мій Отець призначив Мені на священика. Не можу споглядати без болю на те, як душа священика гине. Вона коштувала Мені найстрашніших мук Моїх страстей. Сину Мій, двері Моєї справедливості ще замкнені, і відрию їх лише тоді коли приневолиш Мене до того своєю впертістю у злому. Двері Мого милосердя стоять усе ще відкриті навстіж та запрошують тебе увійти. Як же спроможешся перенести в годині смерті Мій останній та болісний докір: "Друже Мій, яку кривду Я тобі вчинив, щоб ти аж до кінця Мене зраджував та покидав назавжди?"

III. Суд священика, що помер у нерозкаянні

Як мати, судом приневолена опустити ніж на шию свого любого сина, так і Я буду змушений колись проголосити присуд вічної смерті для тебе, Мій священику, що вперто, аж до кінця відштовхуєш Моє помилування. Призначено від віків, що умреш колись, а по смерті відбудеться твій суд. Треба буде явитись перед твоїм Сотворителем, Господом нескінченної Величі, приодягненого вже не в співчуття й милосердя до тебе, але в сувору правду, в невмолиму справедливості. На вид твого розлюченого Судді, перейме тебе невимовний жах. Його розгніваний погляд буде тобі видаватись страшнішим, ніж тисяча пекел. І ти здаш рахунок перед Ним з цілого твого життя, від першої хвилини свідомості аж до останнього свідомого й добровільного акту в останній хвилині твого життя. Суд над тобою буде справедливим. Сам Господь, найвищий Суддя, проголосить вирок. А твоє власне сумління схвалить його. Сатана буде на тому суді прихвильний, щоб тебе звинуватити й домагатися своєї здобичі. "Я не вмер за нього, – скаже, – а він мені служив; слушно воно, щоб той грішник мені належав навіки".

І душі, згублені тобою, будуть на тому суді і домагатимуться справедливої помсти. "Цей священик навчив нас злого, звів нас своїми лихими прикладами, копав під нами пекло; слушно, щоб і він був з нами засуджений на вічні муки".

І твій Ангел-Хоронитель, той, що ти його пересторогами погорджував, буде на тому суді. Він виявить твої жажливі гріхи, які ти вчинив в його прихвильї, і теж буде домагатись для тебе заслуженої кари.

Ти станеш перед Моїм Судом без змоги оправдовувати себе, без приятелів, без оборонців. Моя Мати бажала тебе спасти, але не в силі була перемогти твою впертість; тепер змушена відвернути Свій ласкавий материнський погляд від тебе. Твої земні приятелі залишили тебе. Вони не знають, яка участь тебе чекає, й мольби їхні не в силі будуть вирвати тебе із рук Божої Справедливості. І Я, що стільки благав тебе, аби ти Мене не зраджував, на суді явлюся розгніваним,

невмолимим до тебе. І скільки несподіваного ще буде в той великий день наших розрахунків! Ніщо приховане не буде тоді затаєно. Всі твої лихі думки, грішні заміри, святотатства, всі твої беззаконня зблиснуть у світлі того страшного дня. За життя вважали тебе першим у гідності, чесноті, правоті. На Моєму Суді ти будеш останній, нижче найбільш негідних з-поміж Мого народу. Камінь на камені не залишиться із твого ієрейського життя, із твого будинку, так старанно вибудованого твоєю гордістю й лицемірством. Знищу його аж до самих основ у прияві цілого світу, й румовища його порозкидаю на всі вітри. Твоє життя було безплідним, лихим. Ти без жодної користі займав місце на землі, наче те висохле дерево. Зітну Я його та вкину на сам низ пекла, на його вічну згубу.

А тоді почувеш страшний для тебе присуд: "Йди геть від Мене, проклятий! Йди в огонь вічний". Земля розверзнеться під тобою, і ти провалишся в вогненну бездну. Священику проклятий! Ти Бога проганяв із свого серця за життя, тепер Бог відкидає тебе від Себе геть. Ти волів жити на землі без свого Відкупителя, тепер будеш жити навіки прогнаний від Нього, гнаний гнівом Його безмірним. Ти погордив небом і щастям; яке Господь тобі давав, тепер будеш стогнати навіки в прірві, де вже немає ні ладу, ні гармонії, ні любові, але вічний жах розпуки й ненависть. Ти зловживав часом, тобі Богом даним, тепер для тебе не буде вже часу. Ти відпихав від себе думку про вічність, тепер вічність прилипне до тебе, як одяг, перейме тебе з усіх сторін, як безмежний і бездонний океан, і будеш у ньому занурений, як той камінь. Твоє серце було створене на те, аби Бога любити; тепер зможеш лише ненавидіти Його в пекельній безодні. Будеш ненавидіти Бога, що тебе створив. Зненавидиш Його ненаситною ненавистю, і та ненависть буде точити тебе й мучити навіки. Будеш ненавидіти свого Відкупителя, що тебе вибрав на священика; зненавидиш усі Його добродійства, всі катування, які перетерпів за тебе. Будеш ненавидіти Мою Непорочну Матір, Моїх Ангелів, Моїх Святих, твоїх ближніх і колишніх друзів. Передовсім, будеш ненавидіти себе самого, всіх проклятих, усіх пекельних демонів. А прокляті й демони відплатять тобі ненавистю за ненависть, топтатимуть тебе сказано, мучитимуть, на тобі вдовольнятимуть свою ненависть до Мене. Твоя печать священства по всі віки залишиться на тобі на твою ганьбу й кару. З тією плямою станеш навіть поміж проклятими предметом жахливої погорди й відрази.

Мій священику, чого ж ти силуєш Мене, щоб Я тебе прокляв, відштовхнув від Себе? Чи й не для тебе Я помер у бездонному морі страшних терпінь, в океані болів? Поверни, Мій сину, поверни до Мого Серця. Якби ти навіть згрішив, як Каїн та Юда, Я ще готовий простити тобі, щоб охоронити тебе від пекельних мук. Моя Небесна Ненька заступилась за тебе. Ще й тепер Вона стримує рам'я Моєї справедливості, піднесене на тебе. Вона обіцяє Мені щире твоє навернення. Не погорджуй, не легковаж тривогою її материнського Серця!

ДЕНЬ ШОСТИЙ

ХРИСТОС НА САМОТІ ЗІ СВОЇМ СВЯЩЕНИКОМ

І. Усамітнення священика

Сину Мій вірний, прийми Мене до свого серця. Дозволь, щоб Я відпочив у тобі, потіш Мене за такі численні й прикрі Мої розчарування. Ти завжди зі Мною, й усе, що Моє, – твоє. В тобі знаходжу Свою втіху: ти – Моя оселя, Моя святиня. То й усвідом собі те Таїнство любові, яке тебе огортає й проникає відусіль. Щасливий той, хто чинить по-правді. Щасливий, хто зрозумів, що Боже Царство - в його нутрі. Щасливий, хто там, у своєму нутрі, бере участь у Божому житті. Людина не второпає Божих речей. Вона занурена в чуттєвий світ; у ту брехливу, обманну облуду, в заслону, що криє за собою надприродну дійсність. Бодай ти, Мій священику, товариш Мені, перебуваючи зі Мною у твоїй душі. За лишиш з'єднанням зі Мною, як члени з'єднані з тілом, як галузки, прищені до виноградини. Ти живеш, а радше не ти, це Я живу у тобі Моєю Ласкою. Моя благодать у тобі – це участь у Божій природі. Це вона освятила Мою людську природу, і Я приймаю до участі в ній усіх, хто Мене любить. Моя ласка переймає тебе аж до істоти твоєї душі, вона облагороднює її, прикрашає божественністю. Ось так Я витворюю з тебе немовби нове єство: християнина, один і той самий принцип діяння. Всі твої діла, виконувані в єдності зі Мною, походять водночас і від тебе, і від Мене: як від одної й тої самої причини, одного й того самого джерела. Таким чином, продовжую у кожному з Моїх вірних Моє життя на землі. Мою працю й розвиток Мого Царства аж по кінець віків. Усі терпіння, які ти перенесиш з Моєю допомогою, стають нашим спільним добром, бо ми обидва тільки одне творимо. В той спосіб продовжую Мої страсті на світі. Кожна душа, що терпеливо переносить хрести, допомагає Мені в довершуванні того, що Мені бракує до того життя жертви. Разом хвалимо Небесного Отця, висловлюємо Йому подяку, любимо Його, разом і засядемо в Небі по Його правиці і заживемо тим самим цільним щастям.

Сину Мій, Я вже здавна перебуваю з тобою, а ш мало Мене знаєш. Знову тебе запрошую, щоб мі міг тішитися взаєминами зі Мною через благодать, а через Мене – співжиттям і з Пресвятою Трійцею. Заглибся у своє нутро простим порухом твого ума й волі. Не потрібно тобі для того зусилля уяви й почування. Господь – чистий Дух, і хоче, щоб Його шанували духом і правдою. Які ж то блаженні хвилини перебудемо разом, і які ж то тайни маю тобі довірити в справі твого власного освячення й успіхів у твоїй священичій праці.

Три Божі особи замешкують у тобі, бо тобі вділив Я благодать. У тобі Вони влаштували Своє небо, в тобі ведуть безмежно щасливе життя. Це в тобі Небесний Отець невимовним таїнством родить Мене в кожній хвилині, а від Отця й від Мене походить наш Дух Святий, наша взаємна любов. І ти не лише храм, у якому довершуються оті Таїнства, не тільки свідок-очевидець, що лише тому приглядається; ти маєш діяльну участь у тому Божому житті. Зі Мною, Божим Сином Воплоченим, ти любиш Отця Небесного, бо ти зі Мною – одно. В Мені любить тебе Небесний Отець, бо зі Мною ти – Христос. А та взаємна любов Отця й Сина – це Дух Святий. Це Він Своїми обіймами любові пригортає Мою Людську

природу, тебе й усі праведні душі. Ось яким робом живеш зі Мною в надрах Отця. Ти вже не наймит. Твій Небесний Батько Сам журиться твоїми справами, вимагаючи за те від тебе тільки любові й слухняності та вірного виконання свого щоденного обов'язку. А якщо ти Божа дитина, то й ти - любий Мій брат. Моя власна Ненька стала твоєю Матір'ю. І ти зі Мною маєш право на небесну спадщину. Всі добра нашого Небесного Отця – це наша спільна власність. Живімо ж разом у тому небі твоєї душі. Дбаймо про справи нашого спільного Батька. Поширюймо Його Царство на землі, спасаючи й освячуючи душі!

II. Самота священика

Мій сину! Твоє життя таке коротке, тому живи тільки з Богом. Нехай ніщо не збурює внутрішнього співжиття твоєї душі зі Мною. Дбай лише про один ідеал, одне змагання. Будь другим Мною, приодягненим у Мого Духа, люби Мене, працюй над тим, щоб Мене й інші любили. Уникай розпорошення та роздвоєння своїх сил. Не дозволяй, щоб твій ум устрявав у сумніви, несупокій, побоювання щодо твого минулого, теперішнього й майбутнього життя. Не приковуй його невладним прив'язанням до якогось заняття, якоїсь особи. Розум тобі даний на те, щоб ти пізнавав свого Бога і дбав про найвище Добро, а для діла вибирав найкращі засоби.

Те все, що ти даєш сотворінню понад дозволену міру – Богові Всевишньому відбираєш. Збережи свободу свого серця, й будеш щасливим та знайдеш Мене в своїй душі. Гамуй ту різноманітність своїх бажань. Відкидай усякі мрії про втіхи, вигоди, почесні, які тебе так шарпають і непокоять. У день рукоположення ти Мене обрав за частку своєї спадщини. І якраз на те Я відокремив тебе від інших створінь, щоб ти Мені одному лише належав. То й зрозумій Мою Божу заздрість. Я знівечив Себе, щоб шукати тебе в нікчемності, в грісі. Збережи ж всеціло для Мене всю посвяту твого ієрейського серця. Любов, вдячність, пристойність, а навіть обов'язки твого уряду ставлять тебе в часті взаємини зі світом.

Але, коли навіть пристасєш із зовнішнім світом, твоє серце має залишатися при Мені. Не дозволяй спорожнитися Йому та прив'язуватися до того всього, що його приманює. Бо інакше вестимеш життя заклопотане й ризикуватимеш ганьбою покрити свою гідність священика. І не думай, що ти сильніший і більш стійкий, ніж інші, що дались упійматися дрібною нісенітницею.

Уникай нагоди до гріха. Порви одразу всяке прив'язання, небезпечне для твоєї чесноти, або й шкідливе для доброго твого імені. Передай твоє священиче серце Діві над дівами, Матері Архієрея. Вона охоронятиме вхід до нього й наповнить його любов'ю до Мене. Саме Вона подвоїть його силу, прихилить до праці, самопосягати, терпіння. Ти живеш на світі, але ти не з цього світу. Коли ти виконав свої обов'язки священика, коли ти виконав вимоги суспільного співжиття, занурюйся знову зі Мною в мовчання й самоту. Звільнена пружина знову набирає своє природне первісне становище. Твоє місце відпочинку після щоденних занять та клопотів – це Я Сам, це Моє Божественне Серце. Там маєш відпочивати й кріпити свої сили. Бережи свої почуття. Не личить тобі приглядатись марноті цього світу. Бо станеш невдовзі нікчемним його робом. Дбайливо уникай усяких зайвих взаємин, усякої непотрібної переписки, всякої цікавості до новин цього

світу. Ти ж маєш у собі вже цілий світ, світ надприродний. Звикай жити зі Мною, твоїм любим Братом, з нашим Отцем і нашою ненькою Небесною, з Ангелами та Святими.

Водночас пригадуй собі, що ти – священник. Те, що личить світським людям, тобі не годиться. Ти лиш на те повинен зближатись до інших людей, щоб їм нести Мої добродійства, щоб їх повчати, піднести, потішити, лікувати, а коли вони сходять на манівці, – привернути їх до Моєї вівчарні. Не жебрай собі потіхи в смертників. Ти сам на те наставлений, щоб їм мир і щастя приносити від Мене. А те щастя ти маєш черпати у Мені, бо Я - Господь усякої потіхи. Я - твій Друг, твій Брат, і ти береш участь у Моїй благодаті, Моїх привілеях. Дбай про те, аби часто входити в оте усамітнення. Там промовлятиму до твого серця щиріше. Там вкажу тобі на промахи й недомагання в твоєму житті священника, подам тобі й засоби для направи твоїх промахів; там відкрию тобі незбагненні Таїнства Мого Божественного Серця.

III. Літургійна молитва священника

Мій священнику! Перед нашим Небесним Отцем разом зі Мною несеш відповідальність за увесь Мій народ. Твій обов'язок – жертвувати Богові вияви богопочитання і подяки, що їх люди занедбують Йому віддавати. Твій обов'язок захищати Моїх овечок, ціле Моє стадо й просити вибачення за увесь людський рід. На те Я вибрав тебе на Мого слугу й доручив разом зі Мною зносити до Небесного Отця велику молитву, молитву цілої Церкви. Чи відправляєш ти побожно щодня святі Таїнства? Чи посвячуєш канонічним часам належну увагу, на яку вони заслуговують? Вони ж – приготування й завершення Моїх Таїнств. Я постановив, щоб ціла Церква, аж по кінець віків, продовжувала Моє існування на світі. Вона вже відтворила на собі роки Мого дитинства: трьома віками переслідування, гніту, смерті безлічі невинних жертв, бо заприсяглись були вороги вже в зародку, в починах придушити молоду Мою Церкву. Вона відтворила вже й роки Мого укритего життя трудівника в Назареті, приєднуючи своїми чеснотами, своєю терпеливою діяльністю варварські народи.

Вона відтворила й відтворює тепер роки Мого прилюдного життя, в якому Я голосив прилюдно Мою науку, попереджаючи її світлими чудами-знаками. Ось так Моя Церква впродовж багатьох століть розвивала всю свою могутність, організовуючи науку й мистецтво, висвітлюючи об'явлену Правду, виявляючи по всіх народах, де тільки запанувала, чуда святості й добродійного впливу. Моя Церква відтворила і тепер особливіше віддзеркалює на собі болісну, жахливу трагедію Моїх Страстей з усіма її терпіннями, упокоренням аж до смерті. Але й зі Мною буде вона мати тепер участь у вічному тріумфі Мого Воскресіння.

Кожний літургійний рік – це теж скорочений зміст усіх Таїнств Мого життя, Моєї смерті, Мого Воскресіння, Мого панування в небі з Отцем і Духом Святим. Усі християни покликані до щоденної участі в тих Таїнствах Мого життя; присвоюючи собі літургійні молитви, єднаючись з таїнством дня: з Моїми гадками, найглибшими ночуваннями, радощами й терпіннями Моєї людської природи та Моєї Небесної Неньки.

Всі християни повинні у той спосіб переживати зі Мною ціле Моє життя,

щоб Я міг продовжувати в них Моє існування, тут на землі, бо вони в Мені, і Я - в них, щоб усі були завершені в єдності. То й через тебе, Мій ієрею, мають вірні і єднатись зі Мною, Моїм життям, з Моїми болями, і Моїми тріумфами. Ти – їхній посередник, їхній виразник. Коли відправляєш Службу Божу, коли співаєш псалми, відчитуєш церковне правило, толі твориш зі Мною одне вогнище: Церкви прославленої, воюючої й терплячої. Тоді ти з'єднаний з Моїми Ангелами, Моїми Святими, Моєю Божою Матір'ю, Царицею Всесвіту, зі Мною, Вселенним Посередником, Архієреєм, Початком і Завершенням усього. У твоїй ієрейській молитві ти зі Мною заступаєш усіх людей на землі, аби Моєму Отцеві заносити вияви їх богопочитання. Зі Мною ти носиш у своєму ієрейському серці всю терплячу Церкву й благаєш спільного нам Отця, щоб, з огляду на Мене, скоротив час вигнання й терпіння тих бідних душ у чистилищі.

Чи з повагою й уважно відмовляєш літургічну молитву? Чи твоє серце не блукає часто далеко від Мене, коли ти своїми устами промовляєш слова молитви? Чи шукаєш для молитви спокою й , відокремлення? Чи не занедбуєш із дрібних причин того основного для кожного священика обов'язку, позбавляючи ось так вірних права на твою молитву, а нашого Небесного Отця – слави, яка Йому належить? А може ти вже так далеко зайшов у недбалості й зухвалості, що наважився виконати той твій святий обов'язок у стані неласки зі Мною? Ах, тоді, покритий проказою лихого гріха, ти єднався без сорому, без закидів совісті з хорами чистих духів, з легіонами чистих душ, з Моєю Пречистою Матір'ю та зі Мною І твоя потворність покрила тоді всіх нас соромом перед святістю Небесного Отця. І Його безконечна Велич була примушена відкинути геть з огидою твої лицемірні мольби.

Будь же святим та чистим у Моїх очах. Бо тоді довірено заносити перед престол Всевишнього благання Святих. Тобі дозволено щоденно перебувати при дворі Царя царів, щоб Йому скласти свою пошану. Тебе поставив Господь на єрусалимських мурах чуйним сторожем святої Церкви, щоб ти її охороняв своїм неустанным благанням перед нападами Божих ворогів.

ДЕНЬ СЬОМИЙ

ХРИСТОС НАВЧАЄ СВЯЩЕНИКА ОБОВ'ЯЗКІВ СВОГО ПОСЕРЕДНИКА

І. Використання часу

Мій Сину! Я довірив тобі п'ять талантів, щоб вони за твоїм старанням принесли плоди. І ті дорогоцінні таланти – це якраз час твого життя. Якщо ти використаєш як слід своє таке коротке життя, то воно придбає тобі вічність слави й щастя. Якщо ж, навпаки, ти зловживеш його, воно принесе тобі вічність ганьби й нещастя. Я поставив перед тобою воду й вогонь, простягни ж руку до того, що сам

вибрав. Перед тобою - життя і смерть, добро та зло. І буде тобі дано, що тільки собі вибереш. Якщо ти вміло помістиш капітал свого часу, який Я довірив твоїй сторожі, то він принесе і для інших душ вічне спасіння. Їхню долю Я пов'язав із твоєю долею. Якщо ти закопаєш свій талант у землю, то занапастиш зі своєї вини й свою душу, й душу ближнього.

Уважай на себе, час твого життя проминає скоро; як та тінь слизька, що вислизає з рук саме тоді, коли ти думав її тримати. Як той корабель, що бороздить море, і по ньому даремно шукатимеш слідів на воді; як той. швидкий політ птиці, що прошиває повітря, і тільки легенький проминаючий шелест крилець пригадує тобі його; як та стріла, що прямує до мети, прошиваючи вмить повітря, що одразу по ній замикається. Так і час твого життя пролітає швидко, а коли воно вже промине, ніхто й не зауважить сліду по тобі.

Той час, даний тобі крапля по краплі, наче той дорогоцінний напитек: дістаєш його хвилина за хвилиною, немовби зі скупі руки, щоб ти вважав та не зловживав ним. Що проминуло, не належить уже тобі, а що має наступити, це ще не твоє. Твоя лише одинока теперішня хвилина. Яка ж це шкода, якщо ти не вживаєш її якраз тоді, коли виливається тобі крізь пальці! Не хвалися тим, що роки твого життя вже проминули. Кожна хвилина твого пережитого життя - це вже завдаток смерті. Живучи, ти не перестаєш вмирати. Я визначив число місяців, що тобі доведеться пережити, й поставив межі твоєму життю, яких тобі не переступити. Вже від віків було вирішено в Божих замірах, у якій саме хвилині часу ти перейдеш до вічності. Використовуй же старанно цей Божий дар.

Це для тебе догідна пора - дні спасіння. Невдовзі Я прийду, і ти здаш рахунок з ужитку всіх своїх хвилин. Щасливий будеш, якщо вірним був у найменшому, сповнивши свої щоденні обов'язки. Щасливим будеш, якщо знайду тебе зайнятого розділюванням вірним добродійств Моєї науки і Моїх Тайн. Зате яке горе для тебе, коли стріну тебе, як розтрачуватимеш добра Мого Дому, як входитимеш у порозуміння із Моїми вірними й позбавлятимеш їх Мого добра! Мій священнику! Тебе наставив Я сторожем Святого Сіону. Ти не смієш мовчати ні вдень, ні вночі. Ти повинен голосити Мої заповіді Моєму народові й вказувати і їм на його беззаконня. Я послав тебе проповідувати Євангеліє вбогим, лікувати скрушених серцем, благовістити невірникам звільнення, засмученим нести прощення й потіху. Виконуй сумлінно свій уряд священника, твори добро, поки маєш час. Будь зі Мною добрим лікарем, милосердним Самарянином, пастирем, що віддає своє життя за своїх овець. Будь сіллю землі, світлом, що просвічує душі, закурені в темряву й тінь смерті. Не шукаймо відпочинку тут, на землі. Коліт вже час промине, тоді спочинемо разом у недрах Бога Отця. Пекло не втихає. Воно нападає зі сказеною завзятістю кожного з Моїх дітей, знає, що мало вже часу залишається йому. І чи посмієш бути менш завзято ревним в обороні Моїх дітей, ніж сатана в боротьбі з ними? Безбожні завзято псують душі, викорінюють із суспільства Мої засади, розкладають родини, всюди сіють ненависть до Мого Святого Імені.

І як же ти, Мій ієрею, можеш потурати своєму лінивству, шукати своїх вигод і неробства, дозволяти собі гайнувати час? Коли б Мої священники ревніше Мене спомагали, коли б старанно послугувались у Моїй службі своїми здібностями, голосили з повагою Боже слово, коли б вони ясніли світлим прикладом святого життя, коли б із ревністю й переконанням промовляли, коли б у Пресвятій

Євхаристії черпали полум'яну любов, коли б, нарешті, мали непохитне довір'я до Моєї Небесної Неньки, Я затримав би світ у його шаленому розгоні у прірву. І як же прикро Мені подумати, що колись, на вирок Мого Отця, буду приневолений зажадати від кожного Мого священика строгого рахунку за вживання кожної хвилини їхнього життя та вказати їм на пекельному дні згублені їх недбалістю й лихим прикладом душі.

II. Ревність священика

Якщо ти любиш Мене, то подбаєш про Мою честь та полюбиш усіх Моїх братів і будеш готовий віддати своє життя за їхнє спасіння. Чи знайдеться таке серце священика, що не палало б святою ревністю до душі, яка наражається на загибель? Яку ж то радість творить Мені священик, коли не знає, що це таке відпочинок, коли, забуваючи про себе, посвячується, жертвується.

Я віддав Моє життя за кожну душу зокрема, а долю кожної вклав у руки Моїх священиків. Якщо вони тільки захочуть, можуть їх спасти. Помагай же ж Мені втихомирювати Божу справедливість своєю працею, своїми жертвами, своїм життєвим прикладом, своєю молитвою. Твоя ревність, ієрею, має бути природною. Вона має зійти полум'ям любові. Не той ревний, хто природно активний, хто нетерпеливо шукає визначних учинків. Ревний той, хто живе покірно, уповаючи бажанням спасати душі з Моєю допомогою. Добро, яке твориш, – не у простому відношенні до твоїх зовнішніх успіхів. Дороги Моєї благодаті приховані перед людською мудрістю. Навертаю грішників не в міру таланту й красномовності, але в міру покірного уповання священика й синівської його любові до Мене. Скільки в тому ілюзій, природної діяльності! І яка ж то буде несподіванка в день суду для таких осіб! – Цар любові, і тільки любов в силі приносити плоди, й тільки вона буде нагороджена. Своєю ревністю ти повинен обняти духовне добро цілого віту. Не смієш виключати матеріального і суспільного добра людського роду. Бо Я – Творець Суспільності. Тому ніхто не може відмовити священикові впливати на суспільні питання. Суспільність, відвертаючись від засад віри й моралі Моєї Євангелії, стала нездідною виконати завдання супроти власних своїх членів. Замість того, щоб спомагати їх й опікуватися ними, вона кидає безборонних у кігті свого смертельного ворога.

Це твій обов'язок, священику, спішити з поміччю твоїм братам, які мають шанс втратити спасіння, гуртувати їх у християнські товариства, щоб охоронити їхню віру й забезпечити їм добробут. І, можливо, вже віддавна ти не хотів визнавати свого обов'язку в тому? І через свою недбалість ти втратив частину свого стада. Я усталив засади, на яких кожна суспільність повинна будувати тривкі основи. Це - чесноти справедливості й любові. То й не дивно, що ціла будова хитається, та їй загрожує руїна, коли відсунути те, що становить її підвалини? Усякий нелад вже в собі містить власну кару. Нехтують Моєю Церквою та її заповідями. Не дозволяють їй проповідувати Боже слово, зберігати її приписи. Виганяють її зі школи, з робітні, родини. А Церква, уступаючи, забирає з собою мир і добробут. На її місце вдираються революція й війна. Ще не пізно. Можна Церкву наново прикликати. А твоє завдання, ієрею, – промощувати їй шлях для повернення в уми та серця людей. Проповідуй Моє Євангеліє й Заповіді

християнської моралі. Безперестанку наголошуй на їхньому кінцевому впливові на цивілізацію, добробут і щастя народів. Якщо бажаєш отримати Мої ласки, нічого не починай без послуху. Спасіння душ – виключно Моє діло. Довіряю його, кому хочу.

Кличу до Моєї винниці робітників, вибраних Моїм Отцем. І чому ти проводиш життя у бажанні праць та урядів, які тобі не призначені. Не впливай на своїх Настоятелів, щоб досягнути становище, яке тобі підказує твоя амбіція, твоє лінивство або й власний інтерес. Як же нерозумно пускатися на манівці поза шлях, який Бог тобі призначив. І на скільки ж то укритих небезпек наражає тебе така поведінка!

Будь послухним Церкві, виконуй її вказівки. Хто у своїй пастирській і суспільній діяльності дотримається своїх Настоятелів, той не наражається на небезпеку загинути, й не дозволить заманити себе фальшивою популярністю чи засліпити миттєвим успіхом.

Не цінуй матеріального добробуту свого стада більше від дбання про його душі. Виконуй перш :іа все обов'язки душпастиря. Все решта –другорядне. Ти – син Церкви, священник Христа, а відтак – син своєї Батьківщини. Сину Мій! Твоя душа священника дорожча Мені над усі інші душі. Не забувай подбати про своє власне освячення, стараючись спасти ближнього. Якщо занедбуватимеш це, проповідуючи Боже слово іншим, можеш себе самого занапастити. Не наражайся без потреби й відповідальної обережності на небезпеки. Чувай над своїм серцем і очима. Терпеливо очікуй плодів своїх апостольських трудів. Ти тільки сієш, а Я Сам уже даю ріст у відповідну пору. Не знеохочуйся у хвилинах невдач. Упокоряйся перед Всевишнім, і твоя покора матиме більше вартості в Моїх очах, ніж твої успіхи. Працюй, як добрий Христовий воїн. Хоробрий воїн не заглиблюється в дочасні речі. Він дивиться, як сподобатися тому, кому віддано служити. Зброя, яку тобі вручаю, – це молитва. З нею ти – непереможний. І якщо взиватимеш неустанно і з покірним довір'ям Мою Неньку, не відмовлю тобі жодної з тих душ, які тобі довірив.

Молися за тих, що вмирають. Молитва Моїх друзів спричинює, що у вирішальній для них хвилині Я спасаю всі ті душі, котрі не відштовхують Мого останнього поклику.

Молися за Моїх рідних дітей, які заплутались в брехні-єресі або перейшли на схизму.

Молися за душі, віддані Моїй службі, особливо за Моїх священників, щоб на останньому Страшному Суді не стали Моїм соромом в очах Вселенної.

III. Знання священника

Уста священника берегтимуть знання, а народи навчатимуться із його уст зберігати закон, бо він – вістун-посланець Господа Сил. Сину Мій, не дозволяй, щоб через труди своєї апостольської праці ти занедбував науку. Навчай вірних Таїнств, святої Віри, пояснюй їм їх гармонійну красу, але, навчаючи інших, чи й сам не повинен знати правд святої Віри? Бо яким же нещастям це було б, якби Мій народ мав загинути тому, що його пастир занедбував науку! Ти – добрий пастир, тобі довірено провести твоє стадо на врожайне пасовище та давати йому в свій час

соковиту здорову й різnorodну поживу. Як батько родини, так і ти повинен шукати в своєму скарбі знання старе й нове, пристосовувати до потреб і вимог твоїх вірних, але без порушення незмінної правди Євангелії. І як же ти спроможешся виконати цю повинність, якщо занедбуватимеш науку? То ж дивись, щоб самому поглиблювати знання, то й спасеш і свою, й довірені тобі душі. Діти мають особливіше право на те, щоб ти навчав їх. Ти повинен жити їх молоком найчистішої науки й пристосовуватися до рівня їх сприйняття. Бо вони – ягнята Мого стада, улюбленці Мого Божественного Серця. Вділяй же їм хліб Мого Божого слова, часто розділюй їм окрушини зі старанням і терпеливістю, з якою мати годує свою дитину. Ти – боржник учених і невігласів. Намагайся своїм впливом досягнути й привести до Мене упереджених, вороже наставлених. З кожним поведься гідно, кожного шануй, для кожного будь добрим, щоб у твоїй особі люди пізнали й полюбили Самого Вчителя, Якого ти заступаєш. По всі часи Я настановив учених священиків, щоб висвітлювати правди віри й досліджувати зародки помилок і брехні, незнання або й лукавості яких постійно сіють на ниві Моєї Церкви. Сину Мій, якщо послух зобов'язує тебе до тих величних наук, не жалій ні праці, ні втоми, ні прикромів. Часто зусилля видасться тобі не раз може й марним, але будь з'єднаним зі Мною, а Я вже подбаю, щоб твої труди у свій час принесли благодатні плоди в душах. Все ж таки, вважай на небезпеку, що загрожує тобі з того боку. Поглиблення богослов'я ставить тебе у взаємини з раціоналістами. Вони тільки на те ходять по ниві Батька родини, щоб засівати кукіль. Якщо не будеш обережним, то ті науки отруять тебе тонкою їжею, й ти сам укінці, в методах, чи навіть і в засадах підеш їм на поступки, що їх осудила Моя Церква. Сину Мій, не думай, що ти своєю вченістю перевищуєш вартість чи заслуги своїх бідних священиків, твоїх братів, що своє життя ведуть у покірних пастирських зайняттях. Не посмійся ніким з них маловажити, бо твої посягання зранили б Мене. Всяка мудрість походить від Бога й перебуває із Всевишнім уже від віків. Господь дає мудрість, кому тільки бажає. По правді кажу тобі: якщо хтось покірніший від тебе та глибше утверджений у любові, він більше значить у Моїй Церкві та корисніше впливає на спасіння душ. Я – слово Боже, джерело правди й знання. Людський розум і надприродна віра живляться Моєю вічною Мудрістю. Пекельний ворог, батько всякої брехні, намагається сіяти незгоду між відкриттями науки і засадами віри. Якщо твоє знання й послух тобі дозволяють, здирай лицемірну маску з недовірства, розвіюй наклепи, викажуй, що Я – Господь, Бог усякого знання, й що поза Мною й Моєю мудрістю все інше – тільки неправда, незнання й забобони.

Жодна наука, якою б вона не була благородною й величною, не сміє відвертати тебе від твого священичого ідеалу. Ти – Моя власність. І маєш завше жити у сердечному співжитті з твоїм Божественним Учителем. Це Я тобі дав для Моєї служби і талан, і замилювання, щоб ти міг поглиблювати знання, і час, потрібний, аби ти міг при-святитися науці, й вигідні умови, щоб ти міг розвивати свої здібності. Це Я просвічую твій ум, підготовляю твої сили чуттів, зберігаю твою пам'ять, підтримую твої тілесні сили, щоб ти міг з користю присвятитися науці. Ніколи не заплутуй себе в пусті пошукування, некорисні тонкощі, ніколи не посмійся тратити рівноваги із-за якогось свого відкриття, бо ти залежний в усьому від Мене. Без Мого світла ти не в силі нічого осягнути, нічого прояснити. Зберігай зв'язок із Моєю Небесною Ненькою, Престолом Премудрим. Взивай її

покірно дитячою молитвою. Пригадуй собі, що всяка людина, прияві Вічної Мудрості, - це тільки мізерний земний хробак, який повзає в поросі. Якщо ти вдоволений із свого становища, дослужуся тобою в Моїх замірах щодо Моєї Церкви. І навпаки, коли ти в своїй пустоті підносився, то Я буду змушений зломати тебе й відкинути геть від Себе, наче непотрібне знаряддя.

ДЕНЬ ВОСЬМИЙ

СВЯЩЕНИК - ПОСЕРЕДНИК РАЗОМ ІЗ ХРИСТОМ

І. Свята Літургія

Зосередься, Мій ієрею, та зблизься до Мене. Ангели виповняють Мою Святиню. Херувими й Серафими з тремтінням оточують Мій Вівтар. А ти, кволе створіння, ти виходиш на ступені Вівтаря, щоб допомогти Мені продовжувати Жертву на Голгофі. Я Жертва, Я й Жертвенник; Небесному Моєму Отцеві жертвую Своє життя. Я хотів послужитись тобою, щоб ти оновив Мене на Вівтарі. Подумай же собі, до якої глибини Я понизився й на яку височінь Я тебе підніс. Як людське тіло, з'єднане з душею, становить людину; як людина, збагачена ласкою, творить християнина, так і християнин, приодягнений у священничий характер, стає священником, другим Мною. Коли ти виголошуєш слова освячення, – це вже не звичайний собі смертний проголошує їх. Це Я Сам, Архієрей, що живу в тобі, це Я виголошую їх з тобою й через твої уста. І чи не жахаєшся вже при думці, що разом із Всемогутнім твориш одне і те ж діяння, ти родиш Богочоловіка? І чи твоє серце не зворушене й не вдячне за те, що Господь має стільки довір'я та ніжної любові? Зі святими речами треба свято поводитись. Кожного ранку приготувляйся до того великого чину: відправи святих Таїнств. Мої Ангели цілу ніч заглиблені в поклоніння перед Моїм вівтарем та зі святою нетерпеливістю й глибокою пошаною очікують твого раннього приходу. Яке ж прикре їхнє розчарування, коли бачать тебе, як ти з тріскучим поспіхом входиш до храму, навіть не підозрюючи їхньої приявності, не звертаючи своєї уваги й погляду на Божественного В'язня, Якому вони творять почесну сторожу! Якби твоя душа була бодай досить чиста, щоб ти міг увійти у взаємини з Непорочним Агнцем! Сину Мій, уважай на те, щоб ніколи не посміти відправляти Службу Божу з обтяженою смертним гріхом совістю. Заприсягнись Мені, що ніколи при вівтарі не відважишся дати Мені поцілунку Юди. Ревність за Дім Мого Отця сточувала Мене. Я не міг би стерпіти в Моїй Святині неладу або непристойності. Божий Дім це плата Царя царів. Уважай дбайливо на чистоту вівтаря. Він же - престіл, на котрий сходить Божа Велич. Дбай про чистоту церковних посудин, що торкаються Непорочного Агнца; на пристойність церковної одежі, що має Мене приодівати в твоїй особі при нашій спільній відправі Святої Жертви. Сину Мій, якщо ти Мене справді любиш, то виповнятимеш гідно, з безмежною повагою, найменші приписи св. Літургії. Відправляй уважно, з'єднаний своїм духом і серцем зі Мною, Архієреєм. Зі мною

вшановуй, люби й дякуй Небесному Отцеві, від Котрого походить усяке добродійство. Зі Мною благай у Найвищого Судді прощення твоїх провин і гріхів твого народу. Зі Мною й через Мене поручай сміливо Небесному Отцеві свої прохання. Все, чого тільки попросиш Мого Отця в Моє Ім'я, те все дістанеш. По Службі Божій не залишай Мене поспішно. Залишись зі Мною ще якийсь час у сердечному співжитті, щоб подякувати Мені й благодати Моєї любові, щоб просити прощення за брак твоєї пошани під час виконання святого уряду. Відколи ти священник, ти став немовби тим змістом, спільним батьком усієї Церкви. Ти носиш її в своїй душі, щоденно жертвуєш її зі Мною Небесному Отцеві. Доля жодної людини не повинна бути тобі байдужа. Коли відправляєш Службу Божу, душі з чистилиця простягають до тебе свої благальні руки, закликають тебе вилити на них кілька краплин Моєї дорогоцінної Крові. Вони благають тебе, щоб ти вислухав їхні палкі бажання, їхні жалі, їхні знесилені стогони, щоб ти представив їх Мені як осіб, дорогих твоєму серцю, та в той спосіб дозволив Мені їх охолодити, вивільнити їх з того місця терпіння.

Коли відправляєш Святу Літургію, ціле небо нахиляється над тобою з повагою і вдячністю, Ангели й Блаженні оточують тебе з пошаною та кваплять тебе, щоб ти жертвував Божого Агнця. Вони просять тебе з'єднати їхнє почитання з почитанням Божественної Жертви-приносу, яку в руках своїх тримаєш. Моя Мати, Цариця всіх священників, теж приєднує щоденно на твоїй Святій Жертві. Вона щаслива, що може через тебе, її Сина, відновлювати той принос-Жертву, яку довершила в сльозах під хрестом.

II. Євхаристійний культ

Я особливіше встановив Пресвяту Тайну Євхаристії для Мого священника. Тією Тайною перебуваю з Моїм священником, як зі своїм приятелем. Якщо маєш серце благородне і вдячне, то часто прийдеш Мене відвідати й порозмовляти зі Мною в сердечності. В тій Тайні перебуваю осамітнений, забутий. Тому бажаю знайти такі душі, я і; і б Мені товаришили. Ти ж сам Мене замкнув у Моїй в'язниці любові, то й не забувай про Мене, відвідуй Мене й потішай. А щоб залишались отак поміж людьми, Я мушу безмірно помножувати Свої чуда. Але це роблю радо, щоб подобатись тим, які Мене люблять. Це чиню незважаючи на байдужість і прохолоду християн, на ворожі настрої Моїх ворогів, на зраду Моїх вірних слуг. Яку це прикрість чиниш Мені, Мій сину, коли вранці, входячи до церкви, ти всюди заглядаєш, а зі Мною навіть не привітаєшся, не просиш у Мене прощення за власні гріхи й гріхи твоєї пастви.

Проходячи повз Мій Кивот, думай над тими злочинами, що їх на сатанинських зборищах учинили цієї ночі безбожники над Моїми св. Видами. Як же, після такої ночі, з лицем, покритим оплюванням і брудом, відчуваю потребу твого щирого співчуття до Мене, твоєї сердечної, приятельської потіхи! Я перебуваю у св. Кивоті, щоб добро творити всім Моїм дітям, а особливо тобі, Мій священнику. Я подібний до тієї виноградини, що вгинається під рясними гронами й пригнітає. Чи твоє серце, Мій сину, не відчуває потреби допомогти собі у важких хвилинах, у днях понурих, коли все тобі наперекір ведеться, коли все тобі дошкуляє, все остогидло. Я охоче був би твоєю підпорою в таких прикрих для тебе хвилинах, коли б ти захотів Мене відвідати! Серце людських дітей прагне

широї й глибокої приязні. Прийди ж 'і вилий своє серце в Моє Серце. Чи не брати ми рідні, друзі? Ми потішимо себе в нашому горі й 'розчаруванні. Тобі потрібно такого широкого серця, що зрозуміло б твою нужду; серця такого ніжного, яке б співболіло б над твоїм лихом; такого могутнього, яке вилікувало б твої рани! Я перебуваю в Кивоті із послуху до Мого Отця. Він казав Мені залишатися в ньому аж по кінець віків, щоб Своїм приниженням надолужувати Йому за зневаги зухвалих смертників. Але майже нікого не знаходжу, хто б Мені допоміг виконати те завдання, задля якого перебуваю в Кивоті. І що Я вдію, коли замість вшанування, вдячності й хвали мушу від більшості людей передати Моєму Небесному Отцеві лише погорду й brutальні наруги?

Повірено Мені жертвувати прощення грішникам у Моєму Кивоті, а вони з цинічною погордою підштовхують те примирення зі Мною. Маю складати перед Богом людські мольби, і як же їх зберу, ті їхні прохання, коли Мої святині порожні, й Мої вівтарі пустою світять? Мій Отець благає Мене, щоб Я стримував удари Його ображеної справедливості, щоб Я віддалював від Нього день неминучої кари. І люди своїми жахливими прокльонами, своїми нечуваними святотатствами визивають Його гнів та й озброюють Його руки громами помсти. Бодай ти, Мій священнику, розумій Моє сумне становище в св. Кивоті. Єднайся з почитанням Ангелів, що оточують Мій вівтар, із почитанням Святих, упокорених перед Моїм Божим Маєстатом. Духом любові й молитви єднайся з Моєю Небесною Матір'ю. І коли відвідуєш Мене, завше жертвуй данину хвали й винагороди, щоб Я міг передати її Моєму Небесному Отцеві.

Мій бенкет уже готовий, тільки запрошені відмовились прийти, і Мій Дім стоїть пустою. Иди ж, Мій священнику, по дорогах, на роздоріжжя, запрошуй до Моєї трапези убогих, нещасних і хворих, щоб світлиця наповнилась. Запрошуй передовсім найменших, дітей із серцем невинним. Дозволь їм зблизитися до Мене в св. Причасті. Бо вони мають повне право до Мого Серця. Я прагну увійти до їх душ, ще невинних й простих. Хочу їх жити Небесним Хлібом, щоб не подались у дорозі, бо ж їм ще треба пройти далекий шлях. Не забороняй малим приходити до Мене, бо Царство Небесне їм належиться.

III. Страсті Христові

Як та мати зі зворушенням переповідає своїй дитині терпіння, які перенесла, щоб врятувати їй життя, так, сину Мій, і Я бажаю, щоб ти розважав болі Моїх Страстей. Чи ж Я для тебе не щось більше, ніж рідна твоя мати?

Кожного ранку, в часі св. Жертви, запрошую тебе й твоїх вірних до стіп Мого Хреста, щоб пригадати тобі жахливі болі, які перетерпіло Моє Божественне Серце, страшні тортури, катування й безмірні пониження, які перейняв Я не Себе, щоб вирвати тебе із вічної загибелі й відродити до нового життя. І як же прикро Мені бачити, що Мої святині стоять майже пустою тоді, коли щоранку відновлюється зворушливе дійство трагедії на Голгофі. І ти, ієрею Мій, нераз і сам байдуже береш участь у тих подіях. Ти виконуєш обряди тієї події, але з яким поспіхом і без пошани. А те все болісним відгомонам відбилось колись у Моєму конаючому Серці на хресті. Огида, страх і сум проймали Моє Серце. Який же Я був тоді осамітнений, відчужений на землі, без правдивих приятелів, посеред зіпсутих людей, похитливих і невдячних! Як уже Я тоді прагнув за небом, за

Батьківським Домом, за товариством чистих і святих Ангелів, за сердечними обіймами Мого Небесного Отця.

Але Я помітив Його розгніваний лик із-за гріхів, якими Я був покритий, і Він Мене відкинув під Себе. Послав Мене на землю та перевів на жакливу пустиню, без доріг і без води, й наказав зависнути на хресті, в погорді й упокоренні. Жах перейняв Моє Серце й кинув у смертельну тривогу. Я тремтів на вид жорстоких кнутів, що мали роздирати Моє Тіло, на вид довгого терня, що мало проколоти Мою голову, на вид цвяхів, що мали прошивати Мої руки й ноги. Я бачив з острахом, як переді Мною з'являлись ганебні й варварські кати, що з глузом мали знущатися наді Мною й плювати Мені в лице; бачив і лицемірних фарисеїв, що мали зневажати Мене по дорозі на Голгофу, аж до жакливого конання на хресті. Перестрах стиснув Моє Серце на вид Моєї Непорочної Матері, нараженої задля Мене на глум і жорстокі зневаги юрби. Невимовний сором покрив Мене на вид упокорень, що очікували Мене. Я бачив, як в Ірода зодягнули Мене наче безумного блазня, як здерли з Мене Мій одяг, як виставили ганебно на погляди глумливої та хтивої юрби, як висміяли Мене як фальшивого царя на подвір'ї в Пилата, як оцінили Мене за щось підліше від Варавви, як розп'яли Мене на ганебному дереві поміж двома розбійниками. А на хресті сатана у власній особі кинув Мені ту наругу: "Якщо Ти Син Божий, зійди з хреста! Він спасав інших, а Себе не може спасти?" Я потопав у морі гріхів, і злочини людей, немов бурхливі хвилі, покрили Мене з усіх боків. Занурений у Моєму соромі, Я не смів піднести очей на Мого Отця Пресвятого, не мав відваги благодіти в Нього увільнення від тієї ганьби. І Я був сумний, сумний аж до смерті, сумний із-за тієї безлічі злочинів та плюгавств, що їхній тягар Я носив на Собі, Я, Син Божий. А тими злочинами зневажали вони й гнівили Мого любого Отця. Моє Серце стиснулось від болю, коли Я доглянув, що Мої терпіння для багатьох людей будуть без користі, що Мої власні учні, Апостоли, покидають Мене, Петро вирікається Мене, а Юда зраджує Мене та закінчує самогубством. Я сумно вдивлявся Моїм поглядом у майбутнє, бачив кожного священика, що Має видати Мене сатані й відпродувати йому душі, відкуплені Моєю Кров'ю. Як же те все боліло Мене!

Я сумував і тому, що з хреста Я бачив довкола Себе тільки маленьку жменю душ, які співчували Мені. Чи це мала бути ціла та Моя Церква, плід стількох Моїх трудів, нагорода за стільки добродійств, вислід стількох Моїх чудес?! Тривоною наповнилось Моє Серце на вид Моєї бідної Матері під хрестом. Попередній день прощання роздирав її Серце й Моє, а думка про її смуток не покидала Мене аж до Мого скону. Приявна при Моєму конанні, Вона ясно бачила, що Я терпів задля Неї і задля всіх інших людей разом. Вона бачила, що без заслуг і терпінь, від віків Пресвятою Трійцею передбачених, вона не стала 6 Непорочною. Вона знала, що без Моєї любові до Неї не мав би Я стільки терпіти. То й Себе Вона вважала за причину Моїх терпінь. Але й му сіла бажати, щоб Я терпів, і якраз те бажання катувало її материнське Серце. Моя синівська відданість спонукала Мене звернути на Мою Матір, що стояла під хрестом, той протяжний Мій болісний погляд. А той погляд, притьмарений уже тінню смерті, пронизував аж до нутра її душу так, що ніколи відтоді не могла призабути Його. Під час того, як душа Моя була ось так звідусіль гнічена, океан тілесних болів залив цілу Мою Істоту. Моє Тіло роздирали залізними гаками, голову мучили колючим терням, руки і ноги пробивали цвяхами; тяжкий хрест пригнітав Мої плечі, Мої коліна кривавились від

повторних упадків; кати роздвоювали Мої кості, розтягали Мої м'язи. Мій язик висушували жорстокою спрагою. Мене мучили кати, але справедливість Мого Отця керувала їхніми ударами. Моє людське Тіло було немов та таїнственна арфа, вразлива й чуйна на терпіння. Божа Всемогутність зводила настроїти той Мій інструмент так ніжно, що міг дрижати на найслабший дотик терпіння. Сам Господь Всевишній, завдаючи насилля Своєму батьківському Серцю, Собі залишив право порушувати струни тієї арфи та без милосердя добувати з них усі акорди болю. І під тягарем того Його невмолимого, але й справедливого дотику, всі нерви Мого Тіла тремтіли стогоном, а те тремтіння, немов ті болючі хвилі, переливалось то в один, то в інший бік по цілій Моїй істоті, продовжуючись і відбиваючись у безмежності.

З душею, зануреною в смертну тривогу, з тілом, скатованим терпінням, зневажений Моїми ворогами, полишений своїми, конаючи з сорому й болю, Я підніс ще Свої очі до Мого Отця та просив, аби змилосердився над Своїм Сином і показав Своє батьківське Лице Моїй людській пригніченій природі. Але страшна була відповідь справедливого Судді: Бог Святий, бачучи Мене вкритого жахливою проказою гріха, відвернувся від Мене, і Я відчув, що Мій власний Отець Мене залишив; та й прийняв ту найстрашнішу тортуру, аби лише Мої брати не були відкинені від Нього, і, схиляючи голову, Я сконав із чистого болю.

ДЕНЬ ДЕВ'ЯТИЙ

СВЯЩЕНИК - ПОСЕРЕДНИК ІЗ ХРИСТОМ

І. Священик-проповідник

Як Мій Отець послав Мене, так і Я посилаю Моїх священиків, щоб проповідували Євангеліє всім народам, навчаючи їх зберігати все, що Я наказав. То ж проповідуй Моє слово: в пору догідну й негідну; переконуй, благай, нагадуй з терпеливістю й наукою. Нехай твій голос лунає неуханно, мов той звук сурми. Не занедбуй пригадувати Моєму народові його злочини й проступки. Я тебе настановив проповідником, вклав Моє слово в твої уста, доручив тобі викорінювати й садити, руйнувати й будувати. Якщо щадитимеш докорів безбожному, будеш покараний смертю; якщо не будеш дбати, щоб погрозами видобувати його із гріха, то безбожний помре в своїй неправедності, а Я зажадаю від тебе його крові. Я віддав життя, щоб залишити Моєму стадові правдивих пастирів. На жаль, за ними втиснулись до вівчарні й вовки-грабіжники. Горе тим пастирям нікчемним! Себе самих вони випасають, замість того, щоб овечок своїх годувати. Пожирають доробок Мого стада, вкривають його вовною, занедбують вести його на врожайні пасовиська. Горе тим пастирям негідним! Замість того, щоб слабосилих підтримувати, хворих лікувати, заблуканих відшукувати, вони дають їм лише строгі й невмолимі накази. Тому Моє стадо розпорошилося і стало

здобиччю хижих звірів.

Сину Мій, твоє нещастя, якщо ці Мої погрози звернені до тебе. Чи ти вірний у проповідуванні Моєї науки тим, що їх Я тобі довірив? Вони ж мають повне право почути із твоїх уст слова вічного життя. Незнання правд віри, релігійна байдужість і безбожність вкривають величезну частину ниви Моєї Церкви. Це твій обов'язок: винищувати кукіль й на його місце засівати добре, благородне зерно. Не нарікай, коли невдачею вінчаються твої зусилля. Чи ти достатньо виполов ниву, чи виполов кукіль, чи поорав глибокими скибами ріллю?

Чи дбаєш з особливішою турботою про молоді парості, про дітей? Вони ж творять любий квітник у Моєму городі. Чи пояснюєш їм доступно, терпеливо й витривало правди катехизму? А може занедбуєш тих, що потреби, незнання або й забуття не приходять до церкви й ростуть немов ті дички по полі? Якщо ти по-батьківськи не дбаєш про них, то втрачу назавше ті безсмертні душі.

Проповідай Моє слово при кожній нагоді, не чекай, що прийдуть тебе послухати із проповідниці. Шукай спізнених овечок. Подбай, щоб їх приєднати собі батьківською пересторогою, добрим словом, лагідною поведінкою, навіть невинною хитрістю. Не старайся ні трудів, ні зневаги, коли йдеться про спасіння бодай однієї Моєї дитини. Чи немає в твоїй парохії якоїсь паршивої вівці, явного грішника, якогось жебрака, що його всі відштовхують, чи нема завзятого безбожника? Які ж ті душі запущені! Ти повинен залишити дев'яносто дев'ять праведних і шукати тієї бідної покинутої вівці.

Я поставив тебе наглядачем Мого дому. Тобі доручив у відповідний час роздавати мірку збіжжя, призначену всім тим, що мешкають у Моєму домі. Горе священникові, коли Господар застав би його, як він знущається над йому довіреними душами, як він братається з грішниками, як він яму копає власному своєму стадові! Моя наука – не Моя, але Мого Отця, що Мене послав. Уважай, щоб не занечистити її домішкою надто людської мудрості, пустого знання, літературних намагань. Бо не годиться псувати благородного Євангельського вина водою твого власного розуму. Правдивий пастир дбає, щоб у своєму скарбі черпати старе й нове. Він пристосовує старі правди до сучасних вимог своїх слухачів, покірно послуговується книжками, написаними для його вжитку, не щадить ні свого труду, ні часу, аби як слід приготувати своєму народові відповідну духовну поживу.

Мій сину, не проповідуй себе самого. Нехай твої вірні, слухаючи тебе, забудуть про те, щоб вихвалити твій талант, нехай радше думають, якби то поправити своє поведіння. Сам по собі ти лише дзвінка мідь, гучний кимвал. Це Я даю душам ласку розуміння твоїх слів, Я поштовхую їх до навернення. Не смій творити із проповідниці трибуни, щоб відстоювати своє власне ім'я або безмірно картати своїх вірних. Це ж було б опоганенням Моєї святині, пониженням святого твого сану. Священик – це Мій речник, вістун, Він має проголошувати мою доброту й безмежне милосердя Моєї Небесної Неньки, Прибіжища грішників. Він повинен додавати надії Моїм бідним дітям, а не пригнічувати їх безконечними жалями й гіркими докорами. Він повинен вміти, при нагоді, рішуче, але й лагідно напімнути, не псуючи того ліку отрутою своєї власної нагальності.

Сину Мій, ніколи не переставай сіяти зерна доброго слова. Вкидай усюди, при кожній нагоді, чи то прилюдно, чи в твоїх приватних розмовах, маленьке зеренце Моєї правди. Не журися за успіх твоїх трудів. Я подбаю, щоб як слід у

розположених душах росло те насіння, що ти вкинеш на ниву. Простенька заувага, дрібне слово, що ти його кинеш неначе випадково, принесе свій плід, бо ти сам лише покірний сівач. Це Я, твій Ісус, Всемогутній, даю усьому зріст і розвиток.

II. Священик-сповідник

Я дав тобі ключі Небесного Царства. Тільки ті увійдуть до нього, кому ти ними відчиниш. Я довірив тобі владу давати душам вічне життя, помножувати Кивоти, де перебуває Пресвята Трійця. Ти маєш силу відпускати людям їхні гріхи, прощати їм найбільші злочини, і то не тільки раз, ллє завжди, тільки б вони жалували й визнавали гної провини. Я тебе так полюбив, як же ти маєш цінити той величний твій сан і вірно його викопувати! Колись Ангел Господній сховався у деяких порах року та порушував воду в овечій купелі. З якою то нетерпеливістю очікували хворі приходу того Ангела! Але ти, ти – Ангел Нового Завіту. Ти можеш щохвилини духовно занурювати хворих у таїнственну купіль Мого Божественного Серця і привертати їм одразу здоров'я. Не дозволяй, щоб на твої спасенні відвідини надто довго чекали ті духовно хворі сліпці й паралітики та всі ті, що позначені якоюсь неміччю. Ти – лікар милосердний. Будь же поблажливим до каянників, особливо до тих, що приходять до тебе неприготовані, нерішучі. Це бідні хворі, які зі сорому тримаються здалека від Мене. Йди сам їм назустріч, оглянь лагідно їхні рани, приготуй їх, щоб щиро визнали провини й прийняли ліки. Німий демон намагається замкнути уста тим, що приходять вишити свої гріхи. Треба буде проганяти того злого духа, приймаючи всіх грішників побатьківськи. Лагідна й гідна постава священика приєднає всіх Моїм привітом: "Прийдіть до Мене всі втомлені обтяжені, а Я облеблю вас!"

Сину Мій, ти - пастир душ, але не плекай ілюзій! Багато душ пропадає тому, що зі сорому притаїли гріхи у св. Тайні Покути. Поміж своїми власними вірними, що видаються тобі простодушними, як діти, та чистими, як Ангели, багато приховують перед тобою великі гріхи. Бо вони бояться втратити в твоїх очах повагу, а ласки Моєї втратити не бояться. Якщо ти дбаєш про спасіння своїх овечок, покличеш собі часто на допомогу інших священиків, стримаєшся нераз і сам від слухання сповідей своїх вірних, особливо молоді, подбаєш в означений час і про св. Місію, що буде для твоєї пастви цінним добродійством. Горе тому народові, що його пастир з недбалості, захланності або й заздрощів відмовляє своїм вірним тієї благодаті над благодатями. Я виявляв милосердне співчуття до нещасних прокажених, що прибігали до Моєї доброти. А як ти поводишся із духовними прокаженими, що горнуть до твоєї сповідальниці? Ти, може, жорстко поступаєш з ними, підносиш голос, щоб їх завстидати перед іншими? Тоді ти не другий Христос! І для нещасних грішників, що поклали в тобі свою надію, вкінці й той останній проблеск проминув, і не повернуть вони більше, і Я втрачу ті душі, що їх твоє ласкаве прийняття, прихильне слово могли б спасти. Яким же ти повинен бути терпеливим та співчутливим! Чи Я не відпустив тобі всього твого боргу? І як же ти смієш виявитися твердосердним та вимогливим до інших? Будь добрим і милосердним. Бо й до тебе пристосують колись ту саму міру, якої ти вживав до інших. Коли б не Моя терпеливість, то пустотлива Самаритянка була б загинула. І скільки пустих та грішних душ Я посилаю тобі, Мій сину, до криниці

правдивої води, до сповідальниці, де ти повинен очікувати грішників! Яка благодать, коли вони знаходять там Божу людину, що по-батьківськи вміє їх приєднати, людину второпну, обережну, щоб самому собі не нашкодити, метку, щоб відгадувати і відкривати прикрі тайни їхнього життя.

Чи дбаєш особливо заподадливо про хворих? Ти повинен їх відвідувати, потішати, кріпити, приготувляти доброю сповіддю до важливої вирішальної хвилини - переходу до вічності. Заступай Мене, Мій сину, в отій милосердній повинності й потішай Моїх дітей на цій долині вигнання и годині смерті. Я змилюсердився над бідною вдовою з Наїма, коли її одинака несли до гробу. Я співчував з Мартою й Марією та плакав при гробі Лазаря, бо й люблю Я людей та відчуваю аж до глибини серця їхній смуток, їхнє нещастя. Не зволікай ніколи, коли покличуть тебе до хворого. Який же це сум і розчарування: на тебе чекали нетерпеливо, а ти зволікав. А яке б це було велике нещастя, коли б із-за твоєї недбалості хтось із і моїх вірних помер без сповіді. Як же ти переніс би на собі болючий докір: "Якщо б Ви були тут скоріше, отче, то наш дорогий небіжчик не покинув би цього світу без Найсвятіших Тайн".

А яка ж то потіха в домі хворого, коли священик приходить до нього не гаючись. Яка це мила несподіванка для хворого, коли бачить, як добрий пастир сідає при його ложі, нахиляється дбайливо над ним, випитує про його здоров'я й додає йому відваги доброзичливими словами. І як скоро несеться вістка по цілій парохії про таку ласкаву й милосердну поведінку пастиря, і як вельми тішаться всі, що мають такого приступного й такого поблажливого духовного батька.

Добрий священик ніколи не думає, що його завдання скінчене, коли уділить останніх Святих Тайн хворому. Хворого треба кріпити й потішати. Треба буде й не раз ще дати йому розрешення й св. Напуття. І Моє Серце теж відчуває потребу ще тіснішої з луки із тим хворим, чим ближчий він до смерті, щоб його очищати й кріпити перед жажливою годиною переходу до вічності. Всякий труд, що ти його візьмеш на себе, відвідуючи хворих, освячуючи вмираючих, потішаючи засмучені родини, буду вважати так, начеб ти Мені те все зробив, для Моєї бідної Матері, конаючої із болю під Моїм хрестом.

III. Священик – добрий пастир

Я – добрий Пастир; добрий пастир життя своє віддає за своє стадо; а наймит, що не є пастирем і котрому вівці не належать, лише вовка завважить, уже покидає своє стадо й утікає, а, вовк пориває їх і розганяє стадо. Отже, Я – добрий Пастир і знаю всіх Моїх овець, й вівці Мене знають. І яка ж це честь для тебе, Мій ієрею, що, тебе вибрали на те, аби був зі Мною добрим пастирем. І яке внутрішнє щастя ти повинен відчувати, коли твої вірні оточать тебе пошаною й синівським прив'язанням, коли діти, вбогі й засмучені, горнуть до тебе. Чи знаєш на ймення, всіх твоїх овець? Чи шукаєш їх по найбільш укритих місцях? Я зійшов з неба саме на те, щоб вишукувати й спасати тих, які блукають. І ти теж не підмовляйся ні від трудів, ні від втоми, ні від інших прикрощів. Добрий пастир пильно дбає про своє стадо. Якщо одна овечка заблукала, залишає дев'яносто дев'ять і шукає за заблуканою, а коли її віднайде, вкладає на свої рамена й відносить до загорожі. Чи розбуджується в тобі вогник посвяти, ревності й якоїсь святої заздрості на згадку,

що хтось із твоїх вірних заблукав би на манівцях смерті, або коли небезпека загрожує твоєму стадові? А може ти глядиш байдужим) оком на спустошення, яке чинить посеред твого стада якесь надужиття, згіршення або й хибна наука? Добрий пастир ступає на чолі свого стада. Бо він постачає своїм овечкам достатню й різноманітну поживу. Навчає їх із проповідниці, в сповідальниці, на катехизації й у приватних розмовах. Він пристосовує своє навчання й свої розмови до віку, до сприйняття кожного. Добрий пастир приступний для всіх своїх вірних, він має для кожного слово потіхи, слово щирої заохоти та, якщо треба, й слово батьківського напімнення. Всюди проходить, творячи добро, допомагаючи, по змозі, бідним і хворим. Овечки слухають його голосу, йдуть за ним усюди, слухають радо його навчання й покійно приймають його напімнення-вказівки. Але вони не знають голосу чужої їм людини й утікають перед її приходом. Чи немає й у твоїй загороді овечок впертих, що не хочуть слухати твого голосу? Можливо вони вже не чують із твоїх уст мови правдивого пастиря, лагідного його голосу, може не бачать вже в тобі святого життя, прихильності до себе? А може ти відлякуєш їх невідповідними погрозами, нетерпеливими або й гнівливими своїми відмаганнями, невинуватими вимогами?

Тільки той пастир правдивий, який входить через браму, що веде до Моєї загороди. Хто ж вдирається іншим шляхом, той - злодій, розбійник. Сину Мій, Я взяв тебе за руку в день рукоположення. Я вчинив із тебе Мого священника. Моєму Заступникові на землі Я доручив відкрити тобі ворота до Моєї загороди. Ти увійшов до неї з праведним наміром: пасти Моє стадо й спасти таким чином усіх Моїх овечок. І чи не забув ти про це твоє зобов'язання? Чи не перебрав ти непомітно через свою скупість, гординю або й згубні приклади твого життя деяких рис неправдивого пастиря? Добрий пастир життя своє піддає за овець. Він готовий за Моїм прикладом навіть годувати їх кров'ю своєї особи, посвятити їм цілу свою істоту. Він віддає їм усі хвилини свого життя, свій відпочинок, час, вільні хвилини, свої вигоди, матеріальні користі, здоров'я, ба, навіть, своє життя.

Та й скільки ж то таких геройських священників Я маю по всіх частинах світу! Вони творять справжню твердиню віри, завжди на окопах, напоготові, наражені на ворожий вогонь. Вони – сором для пекла, мета завзятої напасті безбожників.

І не дивуйся, Мій сину, що твої й Мої вороги намагаються запламити ім'я Христового Ієрея й кинути навіть підозріння на невинність його життій. Не лякайся ні обчорнювань, що їх вони кидають на тебе, ні сповидного згіршення, що його видумують, навіть і тих переслідувань, що їх готують тобі. Не бійся тих усіх, що тільки тіло можуть убити, а душі твоєї не в силі зашкодити. Але чувай та молися. Година князя темряви -недалека. Скажені голодні вовки цілими зграями вже вештаються довкола Моєї загороди.

Поручай себе й своє стадо Цариці священників. Бо Вона – пострах для сатани, Вона - могутня її непереможна, як та лава, що готова до бою.

ДЕНЬ ДЕСЯТИЙ

ХРИСТОС У ЖИТТІ СВЯЩЕНИКА

І. Христос – це любов священика

Я справді люблю ніжною любов'ю всіх людей. Я вмер за всіх із невисказаним бажанням їхнього спасіння. Я готовий померти за кожного з них зокрема, якщо такий доказ Моєї любові міг би зм'якшити їхні серця.

Але тебе, Мій священику, Мій сину, Я люблю над усіх інших і хочу, щоб ти знав про те, щоб і Мене ти полюбив більше, ніж звичайні вірні. Я не зову тебе Моїм приятелем, бо тобі Я довірив усі Мої таємниці. І якого ж терпіння завдав би ти Мені, якщо б ти виявляв Мені за те все тільки байдужість, невільничу боязність. Я вичерпав усі Мої засоби, щоб тобі заявити Мою чистоту, безкорисну любов. Та чи тим усім Я придбав Собі повне твоє довір'я? Я від віків тебе вибрав, відділив тебе від решти людей, прийняв до участі в Моєму Священстві, зодягнув тебе в Мою силу, прикрасив у всі Мої чесноти, довірив тобі Свою честь, доручив сторожу над Моїми овечками, відкупленими ціною Моєї Крові, доручив тобі залюднювати небо. І що більше Я міг ще учинити для Своєї вибраної винниці? Чи після того всього не маю права домагатись для Себе повної любові твого серця? І чи ти не обітував Мені в день нашого союзу, що тільки Мене вибереш собі за частку твоєї спадщини?

Болісно було б Мені, коли б ти, без уваги на Моє право до тебе, опоганив нашу святу любов, звертаючи своє серце до ніщоти. Твоє ієрейське серце має бути замкненим садом, запечатаним джерелом, Свята Святих, куди лише Я, одвічний Священик, маю право вступу. Я люблю Моїх священиків. На їхні голови Я нагромадив жевріюче вугілля, щоб не могли відмовити Мені у своїй любові. Я ходжу по світі, немов той убогий старець, стукаю до всіх дверей і, немов тієї милості, благаю краплину любові до Себе. Але ще з більшою наполегливістю стукаю до серця Моїх священиків. З яким же лицем вони посміли б відмовити кожному Ісусові свого гарячого прив'язання? І, втомлений виснажливою дорогою, Я сідаю щораз при шляху, як колись при Яковій криниці сідаю з надією, що догляну посеред прохожих якусь спрагнену душу, аби могли їй подати воду Моєї ласки, що струменить аж у вічне життя. І яке це щастя для Мене, коли зустріну й когось із Моїх священиків, який прагне зачерпнути любові з джерела Мого Божественного Серця.

Я прагну людської любові і прийшов на те, і щоб шукати її на землі. В небі оточують Мене Анголи й Святі та люблять Мене любов'ю чистою, без жодної домішки корисливості. Але тут, на землі, хори священиків оточують Мої вівтарі, й вони можуть Мене полюбити вільною любов'ю.

Можуть допомагати Мені відшукувати душі, створені на Мою подобу, й готові на все, аби Мені лише вчинити радість-утіху. Який же нестримний потяг відчуваю до тієї землі, на якій Я стільки полюбив і натерпівся! Сину Мій, допоможи Мені ; витворювати такі душі, що Мені були б від даними без

застережень. Скажи їм, що як матимуть довір'я до Моєї доброти, то Я віддамся їм тисячу разів із любов'ю й дбайливістю такою ніжною, про яку навіть і не мріяли ніколи. Грішники вельми ображають Мого Отця. Саме задля тих наруг Я відчував невимовний біль, бо Я – Його Син Єдинородний і люблю Його безмежно. Незчисленні богохульства, неправедність, беззаконня, що їх і назвати соромно, продирають небеса аж до престолу Мого Любого Отця. Він же нічого лихого людям не заподіяв. Навпаки, тільки добро творив їм. І чи розумієш, як сильно прагну Я привернути честь тому Небесному Отцеві нищенням гріха й надолуженням за зневаги, приводячи до Його стіп збунтованих дітей? Чи розумієш, яку велику терпеливість і милосердя виявляю грішникам без уваги на їх часті упадки? А ти, священику Мій, чи й ти не хотів би допомогти Мені й потішити зі Мною Мого Небесного Отця? Навернені грішники – це Моя здобич і краса Мого Отця. Вони - Моя розкіш, коли після стількох невдячностей починають накінець розуміти Мою любов і приймають радо Мої добродійства й благодаті. Ісерю Мій, допоможи Мені їх повернути! Скажи їм, що жоден гріх, хоч би й який жадливий, не в силі зменшити Моєї доброти, лишень би тільки грішник жалувал за свої гріхи й визнавав їх щиро. Кажі їм: навіть якби їхня душа була обтяжена гріхами без числа й гала червоною немов та багрянця, в одній хвилині приверну їм ясність найчистішої вовни, щоб тільки мали серце сокрушене й упокорене. Люблю людей. Без Мене вони не знають ні спокою, ані щастя; без Мене приготують собі вічну загибель. Як же бажаю вловити всі душі в сіті Моєї любові, щоб тільки оберегти їх від пекла! І яке це розчарування для Мене, коли, незважаючи на Мої зусилля, вириваються з Моїх рук і усуваються з-під діяння Моєї ласки, щоб кидатись добровільно у прірву. Та, сину Мій, з якою ревністю ти допомагав би Мені в Моїй праці, коли б ти зрозумів, що таке душа, створена на Мою подобу, та що таке вічне пекло! Всюди тільки любов найсильніше промовляє до серця. То і і пригадуй неустанно Мою доброту, Моє співчуття до грішників і невичерпне милосердя Моєї Матері до всіх людей. Голоси їм, що ціле небо тішиться, коли хоч один блудний син вертає до Моїх стіп. Але, сину Мій, обіцяй Мені, що Мене полюбиш більше над усіх інших. Як же Я міг би зі спокійним серцем довірити тобі те, що найдорожче Мені на світі: Моїх любих овечок, коли б ти не вповні до Мене належав? Повторюй Мені часто з апостолом Петром: "Так, Господи, люблю Тебе; Ти знаєш, що Тебе люблю".

II. Христос – потіха священика

Сину Мій, ніхто так не співчуває, як Я над твоїми внутрішніми терпіннями, що тебе не раз пригнічують. Скільки ж то разів твоє серце відчуває болісне відчуження тому, що ти – священик. Ти відлучений від людей своїм покликанням і своєю величною гідністю. Стоїш оподалік від розваги і приємностей, що дозволені мир'янам, бо ж того вимагає і огляд на твоє становище й твій обов'язок, ба навіть, якби ти хотів забавитись зі світом, то сам світ не дозволив би на твою привабу у себе. В таких хвилинах смутку пригадуй собі, що Я – твій Приятель, твій Товариш на вигнанні, твій Брат, Повірник твоїх радощів і смутку. Прийди й віддай Мене в Моїй оселі. І Я веду самотнє й відокремлене життя, забутий і занедбаний людьми. Ти будеш Моєю потіхою, а Я -твоєю. Я прийшов до своїх, а свої не прийняли

Мене. І та невдячність людей, Моїх братів, була для Мене безнастанним хрестом. Така й твоя доля, Мій сину! І тебе опановує не раз сум, коли бачиш, що твої труди не увінчані бажаним успіхом. Твої овечки не досить чуйні на зусилля твоєї ревності, й ти вболіваєш, коли бачиш, що деякі із них заплутались у тернях гріха й неправди. Ти мав для них щиру любов священничого серця, а вони відплачуються тобі невдякою, інколи ворожим наставленням і наклепами. Не шукай у сотворінь заплати за свою ревність. Людина не в силі тобі дати, бо й сама нічого не має, крім своїх похибок і гріхів. Зате тримайся близько твого Ісуса, й знайдеш у Мене сердечну любов та щиру подяку за твою посвяту. Віддам тобі за Моїх бідних земних дітей те, чого вони не в силі тобі дати, бо Я - їх Відкупитель та Джерело всякої потіхи. Твої власні помилки й промахи стають не раз для тебе причиною смутку й знеохоти. І ти свідомий своєї негідності, щоб заступати Мене на землі. Проси в мене неустанно прощення й упокоряйся в Моїй прияві, але по-простому, із повним довір'ям, бо Я – сама Доброта й розумію нескінченні слабості кожного створіння. Хоч Я – Бог відвічний, що ясніє славою і блиском, та все Я приодягнувся добровільно в нужденний одяг людської природи, щоб могли ловити душі, які бажають полюбити нескінченну Любов. І тепер Я по світі ходжу: але вкритий у постаті Моїх священників, їхній зовнішній вигляд, а нераз, на жаль, і їхня внутрішня чеснота – це для Мене і тільки нужденне лахміття. Якщо Мої священники покірні й свідомі своєї немочі, то вчиню з них пречудове знаряддя для навернення людей і спасіння грішників. Щоденні клопоти про твоє матеріальне буття, про здоров'я позбавляють тебе, можливо, й тієї пайки щастя, до якого маєш право тут, на землі. Якщо б ти Мені довіряв із дня на день свої непокої й понурі передбачення, скільки то потіхи Я міг би дати твоєму серцю! Всі твої справи щиро Мене займають, навіть і ті, які ти сам вважаєш за виключно особисті. Коли б ти поклався цілковито на Мене й Мене просив, аби Я тебе увільнив від усіх твоїх турбот, Я виконав би дуже радо той дружній Мій обов'язок стосовно тебе, й ти жив би в Моїй прияві з душею спокійною й серцем, що любить. Не журись ніколи про своє здоров'я. Дбай про себе остільки, оскільки наказує тобі здорова второпність, а врешті, здайся на Мене, свого Божественного Приятеля. Я – Лікар душі й тіла. Якщо буду потребувати твоїх трудів, дам тобі силу й довге життя на те. Але як і зішлю на тебе недугу, знай, що те чиню для Моєї слави й твого щастя. Думка про смерть і про обставини, що товаришитимуть їй колись, переймає тебе неспокоєм і тривогою. Згадка про таїнственный суд по смерті наповняє тебе переляком, а, може, й почуттям якогось недовір'я. І твоє життя виявлятиметься тобі змарнованим, можливо обтяженим гріхами-проступками, і жахаєшся тієї страшної хвилини, в котрій твої очі зустрінуться вперше із Божим поглядом, що все проникає. Як же Я хотів би відняти від тебе всякий зайвий страх та приготувати твоє серце до повного уповання! І чи ж, незважаючи на твої тимчасові похибки, які Я вже забув, ти не старався б сподобатись Мені й працювати для Моєї справи? Чи ти не наражався задля Мене на стільки зневаг та невдячностей? ІІ є бійся смерті. Вона стане кінцем тих усяких трудів, неспокоїв, переслідувань, небезпек і спокус. Я тобі допоможу, Мій любий священнику, приготуватись до спокійної смерті. Звикай у всьому покладати твої надії на Моє серце. Приймай терпіння так, як і радощі; допусти Мої - як і потіхи; нужду як обильність! Оберігай своє сумління чистим, й щодня обмивай його актами жалю й любові за провини твої й занедбання. Старайся, по мірі своєї слабкої змоги, жити,

працювати й терпіти задля Мене. Передовсім часто повторюй Мені, що хочеш Мене любити й Мені цілком належати. В останніх хвилинах і ного життя Моя Мати і Я чуватимемо при твоєму болісному ложі, щоб тебе потішати, спомагати й забрати зі собою, бо ж ти - Наша власність.

III. Христос – нагорода священика

Я Сам буду твоєю величною нагородою. І вже тут, на цій землі, даю тобі присмак тієї заплати. Той присмак - це сердечність, до якої допускаю Мого священика, що має чисте серце. Сину Мій, і якою ж радістю Я спішу на розмову з тобою. Бо ж до кого звернуся на тій землі, щоб любити та бути любленим, як не до того, хто є другим Христом, котрому Я довірив усі скарби й Себе Самого? Ухиляйся від світового гамору і прихोдь до Мене, як колись Никодим приходив, а Я тебе навчу й потішу та дам тобі збагнути, який милий Господь.

Радуйся зі Мною, Мій Іерею, приятелю Мій. Радуйся задля Моїх постійних перемог у душах. Я маю мільйони приятелів, а багато з-поміж них - це для мене правдивий рай розкошів. Тисячі матеріальних світів – це ніщо в порівнянні з красою й блиском однієї душі, збагаченої Моєю благодаттю. До Моїх послуг - безчисленні скарби, недсяжні для ока смертних. А ті скарби в силі піднести надприродну красу людей і відбити на них Мою Божу подобу. Яка ж це радість для тебе й нагорода, що ти був обраний на знаряддя для звершування тих чудес, які захоплюватимуть Моїх Ангелів і Святих по всі віки! Я - Христос, Переможець гріха і смерті. Сили темряви збираються проти Моєї Церкви й проти її дітей. Та не бійся: Я – Цар царів, Бог сил. Усі Мої вороги мають безмежно меншу вартість переді Мною, ніж те зеренце піску, що його топчуть ногами. Тут, на землі, ти терпиш і борешся разом з Моєю Церквою, бо ти – Мій слуга, Мій священик. Зате твоя перемога запевнена, якщо уповатимеш на Мене. Яка ж це радість для тебе знати, що жодна ворожа сила не в силі пошкодити Всемогутньому, ні вирвати із Моїх рук хоча б одну душу, що мені щиро віддалася. Яке запевнення для тебе, коли літаєш, що жоден неуспіх, жодна неміч і хвороба не в силі погамувати Мого діяння, ані перешкодити у виконанні Моєї волі, для добра душ і для слави Мого Небесного Отця. Ще трохи, й невдовзі Я впокорю гордих та вивищу смиренних. Блаженний, хто витриває терпеливо та вірно в малих речах: над більшим його настановлю. Скажу йому: "Увійди в славу твого Господа". А тоді відчинять перед тобою небесну браму, і побачиш Мою славу, й засядеш при Мені по правиці Отця, і розкошуватимеш у радощах Мого Дому, і перебуватимеш завжди зі Мною і Моєю Матір'ю, з Моїми Ангелами й Святими, і Царство Наше не матиме кінця.

Сину Мій, як же спішно Мені побачити тебе якнайскоріше при Мені й винагородити тебе за всі твої труди. Як сильно бажаю притягнути тебе до Свого Божественного Серця, тебе, що так часто споряджав Мене своїми руками на вівтар! Бажаю обдарити тебе життям вічним і Моєю Божою природою, тебе, що стільки разів наділяв Мене таїнственным буттям. Як радію вже заздалегідь, що в небесній славі зможу виявити в твоїй душі дива Мого Божого Життя, виявити тобі, що так часто приймав Мене з вірою під скромними таїнственными видами! Прикро Мені, що мушу тебе полишати ще на цій землі, посеред терпінь і різних небезпек. Але май довір'я до Мене, твого Бога. В оселі Мого Отця багато помешкань, і Я

приготовлю в ньому й для тебе місце. Незабаром повернуся й заберу тебе до Себе, щоб ти був там, де Я перебуваю. А тоді побачиш своїми очима те все, у що вірив на землі: побачиш, що Я - в Моєму Отцеві, а ти - в Мені і Я - в тобі. Ти любиш Мене, а Отець Мій теж тебе любить, і разом з Духом Святим Ми примістили в тобі нашу оселю.

Сину Мій, лишаю тобі Мій мир-супокій, але не такий, як світ дає. Нехай же твоє серце не тривожиться, ані не страхається. Я оповів тобі те все, щоб Моя радість була в тобі, щоб твоя радість була завершеною.

ЗАКІНЧЕННЯ

МАТИ Й ЦАРИЦЯ СВЯЩЕНИКА

Непорочна Діва Марія – це Моя Мати; Вона – й твоя Мати. Я вибрав Її для нас обох. Я прикрасив Її ласками та Непорочністю. Я обдарував її всякими дарами, які тільки може мати створена істота. Я прийняв повноту священика в хвилині Воплочення в Її Непорочному Лоні, і то з послуху до одвічного присуду Мого Отця. Таким чином і ти, Мій сину, хоч безмежно негідний, став священиком зі Мною в достойному й дівственному помешканні. Я не хотів приймати людської природи й бути священиком без згоди й співпраці Моєї Найсвятішої Матері. То й ти став Її дитиною й Моїм ієреєм тому, що Вона так бажала, тому, що Вона вибрала тебе й прийняла за сина. Яким же щасливим та вдячним повинен почуватися ти, що належиш їй не тільки дитячим поривом твого серця, але й особистим вибором, який Вона вчинила Своїм Матірним Серцем та неодмінно вічною постановою спільного нам Отця Небесного. Я любив і люблю Мою Неньку над усі створіння. Та й бажаю, щоб і ти, Мій священику, який є другим Христом, так любив Її, як полюбив Її Я. Я не ставив меж Моєму піклуванню Нею. Не бійся й ти, Мій заступнику при Ній, що переступиш межі синівського прив'язання до своєї Матері. Вона – Діва вірна. Всю ту любов, що Інею обдаровують її діти, Вона відносить до Мене, і Початку і Кінця всього. Хоч Я Бог, все ж Я хотів на цій землі все посідати тільки за посередництвом Моєї Матері. Я представив їй усі Мої потреби й до Неї Я звертав усі Мої благання. Так і ти спрямовуй до Неї всі свої прохання, і отримаєш все з Її материнської руки. Я безмежно добрий і могутній та готовий усе тобі дати! Але зроблю те тільки на знак Моєї Непорочної Матері. Вона – скарбниця всіх Моїх ласк і багатств. Я у всьому хотів залежати від Неї, наче мала дитина. Якщо хочеш Мені сподобатися, дозволяй Мені на майбутнє вести за твоїм посередництвом те життя покірної Її підданості. Тому нічого не починай без Неї, не порадившись з Нею, не попрохавши в Неї світла. Я хотів Її згоди не тільки на те, щоб від Неї прийняти людське життя, але щоб і втратити те життя на хресті, бо ж Вона отримала наді Мною владу від Мого Отця. Таким чином, складеш Їй шану цілим своїм священичим життям, своєю діяльністю, своїми радощами й терпіннями та своєю смертю, бо ти – Її власність. Моя любя Мати, обдарувавши Мене людською природою, призначеною на Жертву, віддала Мене на цілопалення Предвічному Отцеві. Вона й надалі складає Мене в Жертву Божому Маєстатові, беручи невидиму участь у Святій Літургії разом із тобою, сином Своїм, священиком. Перед Моєю смертю Я довірив Її материнській турботі святого Йоана, Мого любого учня. Він представляв тоді всіх вірних, а особливо

Моїх обранців, священників. І тебе Я віддав тоді Моїй Матері, віддав у власній і твоїй особі. Поручив Її материнській опіці твоє священниче життя. А Вона вже від тієї хвилини вирізняла тебе з-посеред усіх Своїх майбутніх дітей, і розгорнула над тобою Свій материнський Покров. Але Я тоді теж довірив Свою Матір святому Йоанові, щоб він прийняв Її до себе, заопікувався нею, потішав Її в Моїй відсутності під час земного Її побуту. Тим самим, Мій любий сину, Я повірив тобі Мою Матір, Її честь і славу та оборону Її привілеїв. Усюди маєш поширювати! Її честь. Додавай своїм вірним уповання і любові, до їхньої небесної Матері, Матері Неустанної Помочі. З ревністю пригадуй собі й своїм вірним про гіркі сльози, пролиті Нашою Матір'ю, про розпуку Її Материнського Серця, якої зазнала під час Моїх Страстей. А коли вже проб'є для тебе остання година, Вона стоятиме при твоєму ложі терпіння, як стояла колись під Моїм хрестом, тебе підтримуватиме Своєю прихильністю та в хвилині смерті прийме в Свої материнські обійми твою священничу душу й представить Мені, щоб Я дав тобі вінець слави, призначений для того, хто добре боровся. І так будемо разом навіки в Домі Нашого Отця, Котрому належить всяка слава і честь на віки вічні. Амінь.